

ลักษณะร่วมและความงดงามของความเป็นหญิง
ในพระราชนิพนธ์แปล
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี*
The Common Characteristics and Femininity Aesthetic
in Translated Royal by Princess Sirindhorn

ศิริลักษณ์ บัตรประโคน

Sirilak Batprakhon

ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

Department of Thai Language , Faculty of Humanities and Social Sciences,

มหาวิทยาลัยบูรพา

Burapha University

บทคัดย่อ

พระราชนิพนธ์แปลวรรณกรรมจีนในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ประกอบด้วย หมูบ้านเล็กตระกูลเป่า รอยยิ้มและน้ำตาของหัวใจ นารินครา และตลอดกาลนะนานแคไหน ได้แสดงให้เห็นพระวิริยภาพในการศึกษา ภาษาจีนและจีนวิทยา พระอัจฉริยภาพด้านการประพันธ์และการแปลเพื่อเผยแพร่เรื่องราวและวรรณกรรมจีนที่ทรงคุณค่าให้นักอ่านชาวไทยได้รับบรรณรสและความ จรรโลงปัญญา พระราชนิพนธ์แปลทั้ง 4 เล่ม (รวม 7 เรื่อง) ได้แสดงให้เห็นลักษณะร่วม ของวรรณกรรมทั้งในด้านผู้ประพันธ์ ซึ่งล้วนเป็นนักประพันธ์หญิงที่มีชื่อเสียงของจีน ด้านเนื้อหาและองค์ประกอบ ในส่วนแก่นเรื่อง ตัวละคร ฉากและบรรยากาศ ภาพประกอบเรื่อง มีส่วนช่วยทำให้ผู้อ่านเข้าใจชีวิต บริบททางสังคมและวัฒนธรรมจีน

*บทความนี้ปรับปรุงจากการนำเสนอผลงานทางวิชาการ “โครงการบูรพาภาษาไทย : ภาษาและวรรณกรรม ในอาเซียน” เมื่อวันที่ 3 กันยายน พ.ศ. 2558

ทั้งช่วงก่อนและหลังการปฏิวัติวัฒนธรรม แสดงให้เห็นเรื่องราวของผู้หญิงแต่ละวัยที่มีภูมิหลัง ความเป็นไปในชีวิตที่หลากหลาย ด้านคุณค่าและความดีงามของเรื่อง นอกจากเป็นเครื่องมือสร้างความบันเทิง ยังได้ถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับจิตรกรรมชาติของมนุษย์ คุณธรรมและความดี บทบาทและอำนาจระหว่างชายหญิง นอกจากนี้ในพระราชนิพนธ์แปลยังได้สะท้อนให้เห็นความงดงามของความเป็นหญิงในแต่ละช่วงวัย แต่ละสถานภาพ บทบาท และสถานการณ์ ผ่านความคิด คำพูด การกระทำของตัวละครฝ่ายหญิง อันแสดงให้เห็นถึงความอ่อนโยน ความกตัญญู กตเวทิตะ ความเมตตา กรุณา ความมีน้ำใจ ความรักความซื่อสัตย์ ความขยัน ความมุ่งมั่น ความอดทน ความเข้มแข็ง ฯลฯ ของผู้เป็นหญิงไว้อย่างงดงาม น่าประทับใจ อนึ่งลักษณะร่วมและความงดงามของความเป็นหญิงที่ปรากฏในพระราชนิพนธ์แปลนี้ ทำให้ได้ตระหนักในคุณค่าของวรรณกรรมแต่ละเชื้อชาติว่ามีได้เป็นเพียงเครื่องมือสร้างความบันเทิงเท่านั้น แต่ยังเป็นเครื่องมือที่ทำให้ได้เรียนรู้ ทำความเข้าใจมิตรประเทศโดยไม่จำกัดพรมแดนได้เป็นอย่างดี

คำสำคัญ : ลักษณะร่วม, ความงดงามของความเป็นหญิง, พระราชนิพนธ์แปล, วรรณกรรมแปล

Abstract

Chinese's Literature Translated royal in Princess Sirindhorn supplement with a Moobannlektrakulpao, Royyimlaenumtakhonghuajai, Nareenakara and Talordkalanankaenhai are perform an assiduity to learn Chinese language and Chinese Studies, Genius in Author Royal and Translated Royal in case to propagated worth Chinese literal to Thai's Reader with flavor and knowledge. The four books (seven stories) of Translated Royal shown a literally The Common Characteristics of literature in several field, In the author field is all of them are most famous author women in China. In content and component field, theme, character, Setting and Atmosphere, and illustration participate to make the reader to understand life, China's social and culture context both before and after the culture revolution of China. Perform each woman's life that has background and a various way of life.

In worth and merit field unless a delight instrument, also pass on knowledge of China, human nature, virtue and goodness, role and power between man and woman, furthermore in royal work also reflect a beautiful of woman in each ages, status, role and situation through a thought, speech, and execution of woman character that shown mildness, gratefulness, mercy, generous, love and honest, hardworking, engross, endure and vigorous, etc., of woman with a beautiful and impress. In addition to correlates and beautiful of femininity that appear in royal work cause to realize in value of literature in each nation that it not be merely an entertainment but also a good instrument to learning and understand with companion friend due to no frontier.

Keywords : The Common Characteristics, Femininity Aesthetic, Translated Royal, Translated Literature

บทนำ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงเป็นชัตติยะนารีที่เปี่ยมด้วยพระจริยวัตรอันงดงาม ทรงพระปรีชาสามารถและพระอัจฉริยภาพหลายด้าน อาทิ ด้านอักษรศาสตร์ การศึกษา พุทธศาสนาโบราณคดี ประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม การพัฒนาชนบท ฯลฯ พระองค์โปรดการอ่าน ทรงสนพระราชหฤทัยศึกษาความรู้วิทยาการแขนงต่างๆ แล้วนำมาประยุกต์ใช้ในการทรงงาน การบำเพ็ญพระราชกรณียกิจที่ทรงได้รับมอบหมายจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ รวมถึงพระราชกรณียกิจส่วนพระองค์น่านับการด้วยพระวิริยอุตสาหะ เพื่อประโยชน์สุขของพสกนิกรไทย จนเป็นที่ประจักษ์โดยทั่วกัน สำหรับในด้านอักษรศาสตร์พระองค์ทรงเชี่ยวชาญ ทรงพระปรีชาสามารถทั้งในด้านภาษาไทยและภาษาต่างประเทศหลายภาษา เช่น ภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาเขมร พระองค์ทรงพระราชนิพนธ์ผลงานฉบับภาษาไทยทั้งประเภทร้อยแก้วและร้อยกรอง รวมถึงทรงพระราชนิพนธ์แปลจากต้นฉบับภาษาต่างประเทศอย่างหลากหลาย อาทิ **พระราชนิพนธ์ประเภทร้อยกรอง** เรื่อง กษัตริยานุสรณ์ คำฉันท์ดุชฎีสั่งเวยและกาพย์ขับไม้ ดั่งดวงแก้ว ดุจดวงตะวัน พุทธศาสนสุภาษิตคำโคลง บทสักวา ฯลฯ รวมถึงพระราชนิพนธ์แปลร้อยกรองจากต้นฉบับภาษาจีน ภาษาฝรั่งเศสอีกหลายเรื่อง **พระราชนิพนธ์ประเภทร้อยแก้ว** ประกอบด้วย พระราชนิพนธ์งานวิชาการ(บทความวิชาการ รายงานการวิจัย เอกสาร คำบรรยาย) สารคดี ปกิณกะคดี วรรณกรรมสำหรับเด็ก เช่น แก้วจอมแก่น แก้วจอมชน หนังสือและวรรณกรรมแปล ทั้งที่ทรงแปลจากต้นฉบับภาษาฝรั่งเศส ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน เป็นต้น พระราชนิพนธ์แต่ละเรื่องล้วนเปี่ยมด้วยความงามทางวรรณศิลป์ คุณค่าทางปัญญา คุณค่าต่อชีวิตและสังคม

เมื่อกล่าวถึงพระราชนิพนธ์แปล ในส่วนของพระราชนิพนธ์วรรณกรรมที่ทรงแปลจากต้นฉบับภาษาจีน เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าพระองค์ทรงสนพระราชหฤทัยและทรงมุ่งมั่นในการศึกษาภาษาจีนตั้งแต่ช่วงปี พ.ศ. 2523 รวมถึงทรงศึกษาจีนวิทยามาอย่างต่อเนื่องและยาวนาน จึงทรงเป็นผู้รอบรู้เกี่ยวกับภาษาจีนและจีนวิทยา พระองค์ทรงได้รับการทูลเกล้าฯ ถวายรางวัลหลายรางวัลจากประเทศจีนในฐานะ “ทูตสันถวไมตรี”

การทรงงานพระราชนิพนธ์แปล ทรงเริ่มแปลบทกวีจีนตั้งแต่เมื่อครั้งทรงเรียนภาษาจีน ซึ่งต่อมาได้จัดพิมพ์รวมเล่มบทกวีดังกล่าวในชื่อ “หยกใสร้ายคำ” ในเวลาต่อมา พระองค์ได้ทรงแปลนวนิยายจีนหลายเรื่อง เช่น ผีเสื้อ ผลงานของหวังเหมิง เมฆเหนือน้ำไหล ผลงานของฟิงฟิง เป็นต้น ปัจจุบัน (นับตั้งแต่พ.ศ. 2555 - 2558) มีพระราชนิพนธ์ที่ทรงแปลจากต้นฉบับวรรณกรรมจีนร่วมสมัยหลายเรื่อง และได้รับการตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์ เพื่อให้แก่นักอ่านคนไทยได้รับความเพลิดเพลิน พร้อมทั้งได้รับความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ สังคม วัฒนธรรมจีน ได้รับข้อคิดที่ดี ๆ อาทิ นวนิยายเรื่อง “หมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า” ซึ่งเขียนโดย หวังอันอี่ นวนิยายเรื่อง “นารีนครา” ผลงานของ ฉือลี่ นวนิยายเรื่อง “ตลอดกาลนะนานแคไหน” ผลงานของเถี่ยหนิง และพระราชนิพนธ์แปล “รอยยิ้มและน้ำตาของหัวใจ” ซึ่งในเล่มนี้ประกอบด้วยวรรณกรรม 4 เรื่อง จำแนกเป็นวรรณกรรมเด็กขนาดสั้น 2 เรื่อง ได้แก่ “โคมส้มดวงน้อย” และ “หมิงจื่อกับเหมียวน้อยมีจื่อ” ผลงานประเภทนวนิยายขนาดสั้นสมัยใหม่ ของปิงชิน อีก 2 เรื่อง เป็น ได้แก่ เรื่อง “สาวน้อยเสี่ยวหยูว” ผลงานของเหยียนเกอหลิง และเรื่อง “ตำนานกับข้าวคู” บทประพันธ์ของซูเจี๋ย (นอกจากนี้ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2558 ทางสำนักพิมพ์ได้จัดพิมพ์พระราชนิพนธ์แปลจากต้นฉบับภาษาจีน “ร้านน้ำชา” ซึ่งเป็นบทละครพูด 3 องก์) พระราชนิพนธ์แปลที่ตีพิมพ์ในช่วงนี้ โดยเฉพาะวรรณกรรมทั้ง 4 เล่ม ตามที่กล่าวมา ถือเป็นตัวบทวรรณกรรมที่สร้างสุนทรียรส ช่วยจรรโลงจิตใจ ทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสาธารณรัฐประชาชนจีนในแง่มุมต่าง ๆ ทั้งช่วงก่อนและหลังการปฏิวัติวัฒนธรรมจีน ควบคู่ไปด้วย (การปฏิวัติวัฒนธรรมในจีนเริ่มตั้งแต่ ค.ศ. 1966 - 1976 หรือประมาณ พ.ศ. 2509 - 2519) นี่จึงเป็นสิ่งแสดงให้เห็นถึงพระมหากรุณาธิคุณที่ทรงยังคุณประโยชน์ต่อวงวรรณกรรม วงการศึกษา สังคมวิทยา อันเป็นสิ่งที่คนไทยทุกคนจะได้ล้าลึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ตลอดไป

ประเด็นต่อมา คือ เมื่อได้ศึกษาเนื้อหาพระราชนิพนธ์วรรณกรรมแปลจากต้นฉบับภาษาจีนทั้ง 7 เรื่อง ทำให้เห็นลักษณะเด่น ลักษณะร่วม และความน่าสนใจหลายประการ อาทิ วรรณกรรมเหล่านี้ล้วนเป็นผลงานที่ประพันธ์โดยนักเขียนหญิงชาวจีนที่มีชื่อเสียงในการสร้างสรรค์ผลงานอันทรงคุณค่าจนเป็นที่ยอมรับในวงวรรณกรรม

ทั้งในประเทศจีนและต่างประเทศ วรณกรรมทั้ง 7 เรื่อง ถือเป็นวรรณกรรมร่วมสมัยที่ทำให้ผู้อ่านได้รับทั้งความบันเทิง ได้รับความรู้ความเข้าใจในบริบท การเปลี่ยนแปลงทางสังคม และวัฒนธรรมจีน โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิง ซึ่งบางเรื่องมีส่วนสะท้อนให้เห็นความเป็นไปทางสังคมในช่วงก่อนการปฏิวัติวัฒนธรรมจีน บางเรื่องมีส่วนแสดงให้เห็นผลกระทบระหว่างการปฏิวัติ หลายเรื่องสะท้อนให้เห็นความเปลี่ยนแปลงทางสังคมในระหว่างและภายหลังการปฏิวัติวัฒนธรรมทั้งในด้านบวกและด้านลบ ที่สำคัญเมื่อได้ศึกษาเนื้อหาของวรรณกรรมแต่ละเรื่องอย่างละเอียด ทำให้เห็นถึงความงดงาม คุณค่าของงานประพันธ์ที่มีส่วนทำให้เข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ ทั้งด้านจิตใจ อารมณ์ การแสดงออกถึงความต้องการ การยอมรับเรื่องคุณธรรม ความดีงามของจิตใจ ที่ต้องมีอยู่ในบุคคล ในสังคมตลอดไป ซึ่งสาระสำคัญเหล่านี้มิใช่เพียงทำให้เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของชาวจีนเท่านั้น แต่ผู้อ่านสามารถเชื่อมโยงมาสู่ความเข้าใจตนเองและผู้คนในเชื้อชาติอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี ลักษณะร่วมที่ถือเป็นจุดเด่น และแสดงให้เห็นถึงคุณค่าความดีงามของวรรณกรรมทั้ง 7 เรื่อง ประการต่อมาก็คือ การถ่ายทอดเรื่องราวชีวิต ลักษณะความงดงามของความเป็นหญิง โดยเฉพาะผู้หญิงจีน ทั้งในวัยเด็ก วัยสาว วัยผู้ใหญ่ และผู้สูงอายุ หรือผู้หญิงในแต่ละสถานภาพ บทบาท แต่ละสถานการณ์ไว้อย่างน่าศึกษา ความงดงามนี้ได้ถ่ายทอดไว้ในอุปนิสัย ความเป็นไปของตัวละครโดยเฉพาะฝ่ายหญิง เหตุการณ์ในเรื่อง ที่ชวนให้พินิจถึงความสำคัญ คุณค่าของผู้หญิงที่เน้นความงามอันประกอบด้วยคุณธรรม เช่น ความกตัญญู ความมีเมตตา ความซื่อสัตย์ มีความรับผิดชอบ การรู้จักอดทนอดกลั้นต่อสภาวะบีบคั้น เป็นต้น ความงามเหล่านี้ส่งผลต่อวิถีของตัวละครและความสัมพันธ์กับคนรอบข้างให้เป็นไปด้วยดี สาระสำคัญที่กล่าวมาจึงแสดงให้เห็นว่า พระราชนิพนธ์แปลเหล่านี้มิได้ทำให้นักอ่านไทยได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินเท่านั้น หากแต่ทุกลักษณะร่วม และความดีงามของวรรณกรรมมีส่วนทำให้เข้าใจวรรณกรรม ชีวิต สังคม วัฒนธรรมจีน ทำให้สามารถเชื่อมโยงความรู้เพื่อนำไปสู่ความเข้าใจชีวิต สังคมมนุษย์ ความเป็นหญิงทั้งในจีน ไทย และประเทศเพื่อนบ้านได้เป็นอย่างดี

อนึ่งด้วยโอกาสอันเป็นมงคลยิ่งที่ในปี พ.ศ. 2558 สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงมีพระชนมายุ 60 พรรษา ด้วยความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์มากพันจะรำพัน ด้วยความซาบซึ้งประทับใจในคุณค่าของพระราชนิพนธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระราชนิพนธ์แปลจากต้นฉบับวรรณกรรมจีน ทั้ง 4 เล่ม (7 เรื่อง) คือ “หมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า” “นารีนครา” “ตลอดกาลนะนานแค้ไหน” และ “รอยยิ้มและน้ำตาของหัวใจ” (ประกอบด้วย “โคมสัมดวงน้อย” “หมิงจื่อกับเหมียวน้อยมีจื่อ” “สาวน้อยเสี่ยวหยู” และ “ตำนานกับข้าวคู”) ที่นอกจากจะเป็นเครื่องมือสร้างความจรรโลงใจให้กับผู้อ่านแล้ว ยังมีส่วนทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ความคิดที่นำไปสู่ความรู้เข้าใจชีวิต สังคม วัฒนธรรมจีนในฐานะมิตรประเทศที่ดีของไทยและอาเซียนดังที่กล่าวมาได้อย่างผสมกลมกลืน ดังนั้นในโอกาสสำคัญยี่งนี้ ผวนอกกับเหตุผลด้านวรรณกรรม สังคม วัฒนธรรมตามที่กล่าวมา จึงเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้เชี่ยวชาญมีความตั้งใจจะศึกษาวิเคราะห์และนำเสนอบทความวิชาการเรื่อง “ลักษณะร่วมและความงดงามของความเป็นหญิงในพระราชนิพนธ์แปลสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี” โดยศึกษาจากตัวบทพระราชนิพนธ์วรรณกรรมแปลทั้ง 7 เรื่องนี้ ด้วยความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ และด้วยมุ่งหวังจะให้ผลการศึกษานี้เป็นประโยชน์ต่อวงการศึกษา วรรณกรรม และสังคมต่อไป สำหรับรายละเอียดลักษณะร่วมและความงดงามของความเป็นหญิงมีดังนี้

ลักษณะร่วมของพระราชนิพนธ์แปลในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

ลักษณะร่วม (The Common Characteristics) อันหมายถึงความเหมือนกัน ความคล้ายคลึงกัน ความนิยมในการสร้าง หรือกำหนดให้มี ให้เป็นในผลงานกลุ่มเดียวกัน หรือในยุคสมัยเดียวกัน ซึ่งผลงานวรรณกรรมอาจปรากฏลักษณะร่วมกันในด้านความมุ่งหมายของการประพันธ์ รูปแบบ องค์ประกอบเรื่อง กลวิธีการประพันธ์ แนวเนื้อหา เป็นต้น และลักษณะร่วมเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นถึงคุณสมบัติลักษณะเด่นระหว่างผลงานหนึ่งไปสู่ผลงานเรื่องอื่น หรือหลายเรื่องร่วมกันจากการศึกษาพระราชนิพนธ์วรรณกรรมแปลในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทั้ง 7 เรื่อง ประกอบด้วย นวนิยาย 6 เรื่อง ได้แก่ “หมู่บ้านเล็ก

ตระกูลเป่า” “นารีนครา” “ตลอดกาลนานแคไหนด” “หมิงจื้อกับเหมียวน้อยมีจื้อ” “สาวน้อยเสี่ยวหยู” และ “ตำนานกับข้าวคู่” ความเรียง 1 เรื่อง คือ เรื่อง “โคมสัมดวงน้อย” ทำให้มองเห็นลักษณะร่วมของวรรณกรรมทั้งในด้านผู้ประพันธ์ เนื้อหาและองค์ประกอบ คุณค่าและความดีงามของเรื่อง กล่าวคือ

1. ผู้ประพันธ์

วรรณกรรมต้นฉบับภาษาจีนทั้ง 7 เรื่อง เป็นผลงานประพันธ์ของนักประพันธ์หญิงชาวจีน 6 คนที่ส่วนใหญ่มีชีวิตทั้งก่อน ระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรมจีน และหลังการปฏิวัติวัฒนธรรมสืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ดังนั้นนักประพันธ์แต่ละคนย่อมได้รับรู้เรื่องราว ความเป็นไปของสังคมทั้งสามช่วงเวลาของการพัฒนาประเทศสืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบันเป็นอย่างดี ความเป็นไปในสังคมจีนบางส่วนได้ถูกนำมาถ่ายทอดไว้ในวรรณกรรมแต่ละเรื่องให้ผู้อ่านได้รับทั้งความเพลิดเพลินและสาระประโยชน์ควบคู่กันไป ที่สำคัญนักประพันธ์หญิงแต่ละคนล้วนมีประสบการณ์ชีวิต การศึกษา การทำงานด้านการประพันธ์ที่น่าสนใจ และล้วนเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จและมีชื่อเสียงทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 หวังอันอี ผู้ประพันธ์นวนิยายเรื่อง “หมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า” เกิดเมื่อ ค.ศ. 1954 ณ นครนานกิง มณฑลเจียงซู มารดาเป็นนักเขียน เมื่อสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นใน ค.ศ. 1969 ซึ่งเป็นช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรมจีน เธอได้ถูกส่งไปทำงานและใช้ชีวิตในชนบทมณฑลอันฮุยหลายปี เมื่ออายุ 18 ปี ได้เป็นนักดนตรีในคณะนักแสดงศิลปวัฒนธรรมของสวีโจว และเป็นช่วงที่เธอเริ่มแตงนวนิยาย ต่อมาก็ได้เป็นบรรณาธิการวารสาร “ยุคสมัยแห่งเยาวชน” หวังอันอี มีผลงานประพันธ์ตีพิมพ์ครั้งแรกใน ค.ศ. 1975 ผลงานที่ทำให้เธอเริ่มมีชื่อเสียง คือ นวนิยายเรื่อง “ฝน ซ่า ซ่า ซ่า” ต่อมาได้สร้างสรรค์ผลงานประเภทนวนิยาย บทความ หนังสือที่เป็นประโยชน์ต่อวงวรรณกรรมจำนวนมาก นวนิยายหลายเรื่องรวมถึง “หมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า” ได้รับรางวัลดีเด่นระดับชาติ บางเรื่องได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ อาทิ ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาดัตช์ ภาษาเยอรมัน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเช็ก และภาษาเกาหลีความสามารถและผลงานของหวังอันอีเป็นที่ยอมรับในสังคมกว้าง ทำให้

เธอได้รับเกียรติในฐานะนักประพันธ์หญิงที่มีบทบาทในฐานะเป็นผู้สืบทอดวัฒนธรรม โดยได้รับรางวัล “นักเขียนหญิงผู้รังสรรค์ผลงานจีนร่วมสมัย” และหนังสือพิมพ์ Sin Chew Daily ได้ขนานนามเธอว่า “นักเขียนหญิงผู้รังสรรค์ผลงานภาษาจีนดีเด่น” (สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, 2558 : หน้า 255 – 256)

1.2 ฉือลี่ เป็นนักประพันธ์หญิงชาวเหมียนหยิง (เขียนเถาในปัจจุบัน) มณฑลหูเป่ย์ เกิดเมื่อ ค.ศ. 1957 ฉือลี่ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาเอกภาษาและวรรณคดีจีน มหาวิทยาลัยอู่ฮั่น ได้ทำงานอยู่ในวงวรรณกรรม เช่น เป็นบรรณาธิการฝ่ายวรรณกรรมวารสารฟางเฉ่า เป็นนักเขียนอาชีพตั้งแต่ ค.ศ. 2000 จนถึงปัจจุบัน ฉือลี่ได้รับคัดเลือกให้เป็น “ประธานสมาพันธ์วงวรรณกรรมและศิลปะนครอู่ฮั่น” ได้สร้างสรรค์วรรณกรรม โดยเฉพาะนวนิยายที่มีคุณภาพเป็นจำนวนมาก ทำให้ได้รับรางวัลหลายสาขา ผลงานหลายเรื่องได้รับการนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ละครโทรทัศน์ละครเวที อุปรากรปักกิ่ง และได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศหลายภาษา ฉือลี่ เป็นนักประพันธ์วรรณกรรมร่วมสมัยที่เน้นสะท้อนวิถีชีวิตผู้คนที่ยืดหยุ่นไปตามกระแสการปฏิรูป การพัฒนาประเทศ เธอมีความผูกพันกับนครอู่ฮั่นมาก นครแห่งนี้จึงถูกกำหนดเป็นฉากในหลายเรื่อง รวมถึงได้สอดแทรกเอกลักษณ์ วัฒนธรรมอู่ฮั่นไว้ในเรื่องด้วยเสมอ ดังเช่นในนวนิยายเรื่อง “*นารีนคร*” (สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, 2557 : หน้า 158 – 159)

1.3 เกี้ยวหนิง เกิดเมื่อ ค.ศ. 1957 บิดาเป็นนักวาดภาพ มารดาเป็นศาสตราจารย์ด้าน vocal music เกี้ยวหนิงได้สร้างสรรค์ผลงานเขียนและตีพิมพ์เป็นครั้งแรกตั้งแต่ยังศึกษาในระดับมัธยมศึกษา หลังสำเร็จการศึกษาได้ทำงานในกองทัพใช้ชีวิตในชนบท ทำให้เธอได้รับประสบการณ์งานเกษตรกรรม ขณะเดียวกันก็ได้ประพันธ์นวนิยายขนาดสั้นตีพิมพ์ในนิตยสารต่าง ๆ ต่อมาในปี ค.ศ. 1979 ได้เป็นบรรณาธิการฝ่ายนวนิยายของวารสารฮวาซาน ต่อมาเป็นนักเขียนอาชีพ เป็นกรรมการในสมาคมแวดวงวรรณกรรมอย่างหลากหลาย นวนิยายเรื่อง “*ตลอดกาลนะนานแค่ไหน*” เป็นเรื่องที่ได้รับการนิยมนิยมในหมู่นักอ่านมาก ผลงานเขียนของเธอได้รับรางวัลและได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศหลายภาษา นอกจากนี้เกี้ยวหนิงยังได้รับเชิญไปสอนในมหาวิทยาลัยของจีนหลายแห่ง รวมทั้งเป็นผู้บรรยายด้านวรรณกรรม

ทั้งในประเทศและต่างประเทศ (สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, 2556 : หน้า 110 - 111)

1.4 ปิงชิน หรือเซียหว่านอิ่ง เกิดที่เมืองฝูโจว มณฑลฝูเจี้ยน ต่อมาได้ย้ายตามครอบครัวไปที่เทียนไถ มณฑลซานตง กล่าวกันว่าความงดงามของทะเลที่นั่นมีอิทธิพลต่อความรู้สึกที่ทำให้เธอได้เริ่มอ่านวรรณคดีคลาสสิกของจีน ปิงชินสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ด้านอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทียนจิง สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยเวลส์สีย์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ปิงชินเริ่มเขียนนวนิยายเรื่องสั้น ความเรียงและบทกวี ตั้งแต่สมัยศึกษาในระดับปริญญาตรี หนังสือรวมบทความเรื่อง “ส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย” นับเป็นวรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชนยุคแรก ๆ ของจีน ผลงานของปิงชินจะเน้นคุณค่าของความรัก คุณธรรมจริยธรรม การมองโลกในแง่ดี งานเขียนของเธอจึงได้รับการยกย่องว่าเป็นผลงานที่งดงามลุ่มลึก เรื่อง “*โคมไฟดวงน้อย*” เป็นความเรียงที่มีชื่อเสียงที่สุดเรื่องหนึ่งของปิงชิน จนได้รับรางวัลเกียรติยศศิลปวรรณกรรมเด็กและเยาวชนแห่งชาติใน ค.ศ. 1980 ส่วนเรื่อง “*หมิงจื้อกับเหมียวน้อยมีจื้อ*” นับเป็นเรื่องที่สะท้อนความเข้าใจของเธอต่อเด็ก ๆ ได้เป็นอย่างดี ปิงชินถือเป็นนักเขียนหญิงที่มีชื่อเสียงที่สุดในศตวรรษที่ 20 นอกจากผลงานวรรณกรรม ปิงชินยังเป็นอาจารย์สอนระดับมหาวิทยาลัยในจีนและในญี่ปุ่น ปัจจุบันมีการสร้างพิพิธภัณฑ์ชีวประวัติและผลงานของปิงชินที่เมืองฉางเล่อ มณฑลฝูเจี้ยนไว้ให้คนรุ่นหลังได้ศึกษา

1.5 เหียนเกอหลิง เกิดเมื่อ ค.ศ.1958 ณ นครเซี่ยงไฮ้ ต่อมาได้ย้ายไปอาศัยเมืองอื่น เหียนเกอหลิงสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทสาขาการเขียนเชิงวรรณศิลป์ มหาวิทยาลัยโคลัมเบีย ประเทศสหรัฐอเมริกา เคยทำงานข่าวทางด้านการทหาร ช่วงต้น ค.ศ. 1980 เริ่มเขียนวรรณกรรมเผยแพร่ ต่อมาได้เข้าร่วมงานสมาคมนักเขียนจีนและตีพิมพ์นวนิยายขนาดยาวเรื่องแรก “เลือดสีเขียว” หรือ “ลวีเสี่ย” ต่อมาได้สร้างสรรค์ผลงานนวนิยาย เรื่องสั้น เป็นจำนวนมาก งานเขียนส่วนใหญ่มีเนื้อหาเกี่ยวกับผู้หญิง สะท้อนธรรมชาติของมนุษย์อย่างลึกซึ้ง สำหรับนวนิยายเรื่อง “*สาวน้อยเสี่ยวหยูว*” ได้แสดงให้เห็นถึงธรรมชาติของความรักอันซับซ้อน

โดยเฉพาะเรื่องราวรักต่างวัย ต่างวัฒนธรรมระหว่าง “เสี่ยวหยูว” กับ “ตาแก่” ที่เกิดจากความเข้าใจ ความเห็นใจซึ่งกันและกัน หยียนเกอหลิงเป็นอีกนักประพันธ์หญิงที่มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จักในหมู่นักอ่าน นักศึกษา นักวิชาการทั้งในประเทศจีนและต่างประเทศ

1.6 ชูเฉี่ยว เกิดเมื่อ ค.ศ.1980 ณ นครเซี่ยงไฮ้ สำเร็จการศึกษา ระดับปริญญาตรีสาขาประวัติศาสตร์ภูมิปัญญา และปริญญาโท สาขาประวัติศาสตร์ ด้านการแพทย์ที่มหาวิทยาลัยฟู่ตัน นครเซี่ยงไฮ้ ชูเฉี่ยวเกิดในครอบครัวที่มีฐานะดีและให้ความสำคัญในเรื่องอาหารการกิน บวกกับประสบการณ์ที่ได้รับทุนแลกเปลี่ยนไปศึกษาในประเทศญี่ปุ่น ทำให้เธอได้เรียนรู้เรื่องอาหารมากขึ้น งานเขียนของเธอเริ่มจากการเขียนบทความเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ด้านการแพทย์เชื่อมโยงกับแฟชั่นและความรู้สึกของปัจเจกบุคคล ต่อมาได้เขียนเรื่องเกี่ยวกับอาหาร จนเป็นที่นิยมในหมู่นักอ่าน นอกจากงานเขียนประเภทบทความเธอยังได้เขียนนวนิยาย งานแปลอีกหลายเรื่อง สำหรับนวนิยายขนาดสั้นเรื่อง “ตำนานกับข้าวคู่” ได้รับการนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ด้วย ชูเฉี่ยวถือเป็นนักเขียนหญิงคนรุ่นใหม่ให้ความสำคัญเรื่องของอาหาร ครอบครัว มนุษย์ ประเพณีว่ามีความสัมพันธ์กัน (สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, 2558 : หน้า 111 - 119)

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่านักประพันธ์หญิงของจีนทั้ง 6 คน ถือเป็นนักประพันธ์วรรณกรรมร่วมสมัยที่มีช่วงชีวิตในยุคสมัยใกล้เคียงกัน (มีอายุระหว่าง 35 - 61 ปี) นักประพันธ์ส่วนใหญ่มีชีวิตตั้งแต่ก่อน ระหว่าง หลังการปฏิวัติวัฒนธรรมในจีน และยังคงมีชีวิตจนถึงปัจจุบัน มีเพียงชูเฉี่ยวที่เป็นนักประพันธ์รุ่นใหม่ที่เกิดภายหลังการปฏิวัติวัฒนธรรมจีน อนึ่งแม้นักประพันธ์แต่ละคนจะมีภูมิหลังชีวิต ประสบการณ์การศึกษาที่ต่างกัน แต่ก็ได้สะท้อนให้เห็นลักษณะร่วมด้านสถานภาพ บทบาท ความมุ่งมั่น ความละเอียดอ่อนทางความรู้ความคิด อารมณ์พลัง ความสามารถของผู้หญิง ในการปฏิบัติหน้าที่ ในการรังสรรค์ผลงานวรรณกรรมที่มีคุณภาพ มีคุณค่าอย่างแท้จริง ผลงานความสำเร็จของนักประพันธ์หญิงทั้งหกคนยังสะท้อนให้เห็นว่า การได้รับสิทธิเสรีภาพทางความคิด การศึกษา การประกอบอาชีพ และการมีชีวิตความเป็นอยู่ใน

ปัจจัยแวดล้อมที่เหมาะสมล้วนเป็นการเปิด หรือขยายโอกาสให้ผู้หญิงได้พัฒนาความรู้ ความสามารถ และได้สร้างสรรค์ผลงานที่เป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเอง ต่อสังคมวงกว้าง ได้อย่างสง่างาม

2. เนื้อหาและองค์ประกอบ

พระราชนิพนธ์แปลวรรณกรรมจากต้นฉบับภาษาจีนทั้ง 7 เรื่อง ที่นำมาศึกษา วิเคราะห์ในครั้งนี้มีเนื้อหาสาระสำคัญดังนี้

นวนิยายเรื่อง “*หมู่บ้านเล็กตระกูลเป้า*” เป็นเรื่องที่จะสะท้อนให้เห็นภาพชีวิต สังคมในหมู่บ้านชนบทของจีนแห่งหนึ่งในยุคต้นทศวรรษ 1960 - 1980 (พ.ศ. 2503 - 2523) ที่คนในหมู่บ้านสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษตระกูลเดียวกัน คือ “สกุลเป้า” ซึ่งเป็นตระกูลขุนนางมาก่อน ในเรื่องได้ถ่ายทอดให้เห็นสภาพ ความเป็นอยู่ที่ยากลำบากของผู้คนในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรมจีน สะท้อนความทุกข์ จากผลกระทบทางสังคม ธรรมชาติ สิทธิทางการศึกษา กฎหมาย ประเพณี วัฒนธรรม ทั้งระหว่างและหลังการปฏิวัติ รวมถึงได้แสดงให้เห็นธรรมชาติของมนุษย์ ความรัก ความอบอุ่นในครอบครัว มิตรภาพ น้ำใจระหว่างเพื่อนมนุษย์ และความกตัญญูกตเวที ความกล้าหาญของเด็กน้อยเลาจาที่นำชื่นชม นวนิยายเรื่อง “*นารีนครา*” เป็นเรื่องที่จะสะท้อนให้เห็นวิถีชีวิต สังคมจีนยุคใหม่ที่เปลี่ยนแปลงไปตามกระแสการพัฒนาประเทศ โดยเน้นให้เห็นถึงความเป็นอยู่ ความเจริญทางสังคม วัฒนธรรม ค่านิยมในนครอุ๋น ผ่านเรื่องราวชีวิตของตัวละครหญิง 3 คน คือ มีเจี๋ย เฟิงซุน และแม่ของซ่งเจียงเทา (แม่สามมีของมีเจี๋ย) ที่แม่ผู้หญิงทั้งสามจะมีอายุ สถานภาพ บทบาทต่างกัน แต่ก็ได้แสดงให้เห็นถึงมิตรภาพ การเกื้อกูลซึ่งกันและกันอย่างน่าประทับใจ นวนิยายเรื่อง “*ตลอดกาลนะนานแค่วัน*” เป็นเรื่องที่จะแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิต ค่านิยมในสังคม จีนยุคใหม่ การรักษา การสืบทอดคุณธรรมจริยธรรมอันดีดั้งเดิมให้คงอยู่กับบุคคล และสังคมยุคใหม่ โดยสาระสำคัญนี้ได้ถ่ายทอดผ่านเรื่องราวชีวิตของตัวละครเอก “ไป๋ต้าสิ่ง” หญิงผู้เปี่ยมด้วยคุณธรรม มีจิตใจงดงามที่ต้องดำเนินชีวิตท่ามกลางค่านิยม ทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมบริโภคนิยม

ความเรียงเรื่อง “*โคมส้มดวงน้อย*” ได้ถ่ายทอดบริบทสังคมจีนช่วงกลางทศวรรษที่ 1940 ซึ่งเป็นช่วงก่อนการปฏิวัติวัฒนธรรมจีนผ่านเรื่องราวของเด็กหญิงและเด็กสาวที่แสดงน้ำใจ มิตรภาพอันดีต่อกันทั้งที่ไม่ได้คุ้นเคยกันมาก่อน ความเข้มแข็งของเด็กหญิงที่ต้องสูญเสียบิดาจากผลกระทบทางการเมือง เธอต้องดูแลมารดาซึ่งกำลังเจ็บป่วย แม้จะมีชีวิตที่ยากลำบากแต่ก็เธอก็เป็นเด็กที่มีความกตัญญูตเวที มีน้ำใจต่อผู้อื่น และชื่นชมในการกระทำของบิดาที่ทำการเพื่อส่วนรวม เรื่อง “*หมิงจื้อกับเหมียวน้อยมีจื้อ*” เรื่องราวชีวิตของเด็กชายหมิงจื้อ มารดาและคุณย่า ได้แสดงให้เห็นความผูกพันระหว่างย่ากับหลาน เด็กกับสัตว์เลี้ยง (แมว) สะท้อนให้เห็นการเปลี่ยนแปลงในสังคมจีนช่วงเข้าสู่ความทันสมัย โดยได้ถ่ายทอดวิถีชีวิต กิจกรรมในครอบครัว การประกอบอาชีพของผู้หญิงที่แสดงให้เห็นถึงการยอมรับความสามารถของผู้หญิงในสังคมยุคใหม่ รวมถึงได้แสดงให้เห็นลักษณะความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ได้รับอิทธิพลจากระบบทุนนิยม บริโภคนิยม นวนิยายเรื่อง “*สาวน้อยเสี่ยวหยูว*” ได้ถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของเด็กสาวชาวจีน “เสี่ยวหยูว” กับเพื่อนชาย คือ เจียงเหว่ย ที่เดินทางไปศึกษาต่อในเมืองซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลีย เรื่องราวชีวิตในต่างแดนของเสี่ยวหยูวสะท้อนให้เห็นอิทธิพลและค่านิยมในสังคมจีน โดยเฉพาะด้านการศึกษาในยุคที่ประเทศจีนกำลังเข้าสู่ความทันสมัย และมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง นวนิยายเรื่องนี้ได้สะท้อนให้เห็นสังคม วัฒนธรรม และเพศวิถีในสังคมโดยรวมด้วย สำหรับนวนิยายเรื่อง “*ตำนานกับข้าวคู*” ได้ถ่ายทอดวัฒนธรรมอาหารในจีนผ่านเรื่องราวชีวิต การปรุงอาหารของหญิงทั้งสองให้กับชายคนรักที่ไม่ต้องการผูกมัดตนเองกับผู้หญิงคนใด ชนิดรสชาติอาหาร และมีฝีมือการปรุงอาหารในเรื่องจึงเสมือนเป็นเครื่องมือในการอธิบาย สะท้อนมุมมองความรักระหว่างชายหญิง การแทนคุณสมบัติ บทบาท คุณค่าของผู้หญิงที่เสมือนอยู่ในการครอบครองของชาย รวมถึงแสดงถึงอำนาจของผู้หญิงในการตอบโต้ ลงโทษชายที่มารักอย่างแยบยล

จากเนื้อหาสาระของพระราชนิพนธ์แปลทั้ง 7 เรื่องผลสานกับการศึกษารายละเอียดด้านองค์ประกอบไม่ว่าจะเป็นแก่นเรื่อง (Theme) โครงเรื่อง (Plot) ตัวละคร (Characters) บทสนทนา (Dialogue) ฉากและบรรยากาศ (Setting and

Atmosphere) ที่แสดงให้เห็นลักษณะเด่นเฉพาะในแต่ละเรื่อง แต่ขณะเดียวกันก็ได้แสดงให้เห็นลักษณะร่วมของวรรณกรรมบางประการที่น่าสนใจ คือ

2.1 แก่นเรื่อง

แก่นเรื่องในพระราชนิพนธ์แปลทั้ง 7 เรื่อง มีส่วนแสดงให้เห็นสาระสำคัญร่วมกัน ดังนี้

2.1.1 สะท้อนให้เห็นเรื่องราวชีวิต สังคม และวัฒนธรรมของจีน กล่าวคือ

ด้านชีวิต วรรณกรรมทั้ง 7 เรื่อง ได้สะท้อนให้เห็นความสุข ความทุกข์ของชีวิตหนึ่ง ๆ ในแต่ละช่วงวัย ไม่ว่าจะเป็นวัยเด็ก วัยหนุ่มสาว วัยทำงาน ผู้สูงอายุ ที่ดำรงอยู่ หรือเปลี่ยนแปลงไปตามปัจจัยแวดล้อมทั้งภายใน คือ ความต้องการความรัก ต้องการความมั่นคงปลอดภัย ความสำเร็จ ความสมหวังในชีวิต และปัจเจกภายนอก อันมีบุคคลรอบข้าง บริบททางสังคม วัฒนธรรม ค่านิยม เป็นต้น ซึ่งแต่ละเรื่องได้แสดงให้เห็นชีวิตความเป็นอยู่ทั้งในระดับปัจเจกบุคคล กลุ่มบุคคล ในประเทศจีน ทั้งในมุมที่คล้ายคลึงและแตกต่างกัน เช่น เรื่อง “หมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า” ได้แสดงให้เห็นวิถีชีวิตของผู้นับในหมู่บ้าน ซึ่งบางครอบครัวมีฐานะยากจน ปัญหาเด็กและผู้หญิงที่ไม่ได้รับการดูแลที่ดี และผลกระทบจากภัยธรรมชาติ แต่ในขณะเดียวกันก็ได้แสดงให้เห็นการต่อสู้ ความเข้มแข็งและความงดงามทางจิตใจของผู้คนที่เอื้ออาทรต่อกัน เรื่อง “ตลอดกาลน่านานแคไหน” ได้สะท้อนให้เห็นชีวิตในวัยหนุ่มสาวกับความรัก ได้แสดงให้เห็นความตั้งใจของ “ไปต้าสิ่ง” ตัวละครเอกของเรื่องที่ปรารถนาจะได้พบ ได้สมหวังกับความรัก ขณะเดียวกันก็แสดงให้เห็นความงดงามทางจิตใจ การดำเนินชีวิตที่อยู่ในกรอบศีลธรรม เป็นไปเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นมากกว่าประโยชน์ตน และในที่สุดเธอสมหวังในความรัก นอกจากการถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของคนจีนในประเทศจีน เรื่อง “สาวน้อยเสียหยุว” ยังได้สะท้อนชีวิตของหนุ่มสาวชาวจีนที่ไปศึกษาต่อต่างประเทศ ซึ่งต้องใช้ความเข้มแข็ง อดทน และความพยายามให้ตนเองให้ได้รับสิทธิพลเมือง (บัตรประจำตัว) เพื่อประโยชน์ในการเรียน การทำงาน การครองชีพในเรื่องยังได้แสดงให้เห็นมิตรภาพ ความมีน้ำใจของผู้นับ แม้จะต่างวัย ต่างสถานภาพ หรือต่างเชื้อชาติที่ทำให้รู้สึกทั้งสะเทือนใจและประทับใจ

ด้านสังคม วัฒนธรรม พระราชนิพนธ์แปลทั้ง 7 เรื่องนี้มีเนื้อหาสาระที่แสดงให้เห็นสภาพสังคม วัฒนธรรมในประเทศจีน ซึ่งสาระเหล่านี้จะถ่ายทอดแบบผสมผสานไปกับเรื่องราวชีวิต ความเป็นไปของตัวละคร และการให้ข้อมูลด้านฉาก บรรยากาศของเรื่อง ซึ่งบางเรื่องได้กล่าวถึงความเป็นไปในสังคมช่วงก่อน หรือระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม เช่น เรื่อง “โคมสั่มดวงน้อย” โดยได้กล่าวถึงผลกระทบส่วนหนึ่งทางการเมืองที่ทำให้ครอบครัวของเด็กหญิงต้องสูญเสียบิดาไป และเรื่อง “หมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า” เป็นอีกหนึ่งเรื่องที่ทำให้เข้าใจสังคมและค่านิยมในจีนทั้งก่อน ระหว่างและหลังการปฏิวัติวัฒนธรรม โดยช่วงก่อนการปฏิวัติและระหว่างการปฏิวัติสะท้อนถึงปัญหา ความยากจน ปัญหาการเมือง การศึกษา และปัญหาบทบาท สิทธิสตรีที่ไม่เป็นธรรม ฯลฯ แต่ในขณะเดียวกันก็ได้ถ่ายทอดให้เห็นวัฒนธรรมอันดีทางจิตใจ เช่น เรื่องความกตัญญูกตเวที ความมีเมตตา ซึ่งในสังคมจีนมีการปลูกฝัง สืบทอดกันมาอย่างต่อเนื่อง เนื้อหาในวรรณกรรมอีก 5 เรื่อง เน้นสะท้อนให้เห็นความเป็นอยู่ สังคม วัฒนธรรมในช่วงหลังการปฏิวัติวัฒนธรรม โดยได้แสดงให้เห็นถึงผลดีและผลกระทบของการเปลี่ยนแปลง ซึ่งในส่วนของการพัฒนาที่ดีได้แก่ บ้านเมือง เทคโนโลยี การคมนาคมเจริญขึ้น สิทธิทางการศึกษา การประกอบอาชีพ วิถีชีวิตโดยเฉพาะของผู้หญิงเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี ส่วนผลกระทบด้านลบจากการเปลี่ยนแปลงก็คือ ปัญหาความใกล้ชิดผูกพันในครอบครัวลดลง ค่านิยมที่ต้งามบางอย่าง โดยเฉพาะคุณธรรมที่ควรมีในบุคคลบางอย่างลดลง

2.1.2 มุ่งถ่ายทอดเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิง

สาระสำคัญในพระราชนิพนธ์แปลสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงถือเป็นประเด็นสำคัญอีกเรื่องหนึ่งที่ปรากฏร่วมกันในวรรณกรรมทั้ง 7 เรื่อง สาระสำคัญที่ถ่ายทอดจะเป็นเรื่องราวชีวิต ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อชีวิต ความนึกคิดของผู้หญิง ค่านิยมทางสังคมที่มีผลต่อสถานภาพ บทบาท และสิทธิของผู้หญิง รวมถึงมุ่งแสดงให้เห็นคุณธรรม ความดีงามของผู้หญิง แก่นเรื่องลักษณะนี้มีทั้งที่กำหนดเป็นแก่นเรื่องหลัก เช่น นวนิยายเรื่อง “นารีนครา” “ตลอดกาลนานแคไหนด” และ “สาวน้อยเสี้ยวหยู” ที่ต่างก็ล้วนแสดงให้เห็นถึงความเข้มแข็ง ความงดงามในจิตใจ แข็งแรงของผู้หญิงที่นิยมถ่ายทอดผ่านตัวละครเอกฝ่ายหญิง

บางเรื่องได้นำเสนอสาระนี้ไว้เป็นแก่นเรื่องย่อย แต่ก็แสดงให้เห็นความสำคัญของผู้หญิงที่น่าสนใจ ดังเช่นในเรื่อง “หมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า” เรื่อง “โคมสัมดวงน้อย” ซึ่งทั้งสองเรื่องได้สะท้อนให้เห็นถึงชีวิตความเป็นอยู่ของผู้หญิงในช่วงก่อนและระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรมจีนว่าต้องประสบกับความลำบาก ได้รับการประเมินคุณค่าในลักษณะที่ด้อยกว่าชาย หรือในเรื่อง “หมิงจื้อกับเหมียวน้อยมีจื้อ” ได้แสดงให้เห็นวิถีชีวิต หน้าที่การงานของผู้หญิงยุคใหม่ที่ก้าวหน้า แต่ขณะเดียวกันก็แสดงให้เห็นผลกระทบเรื่องความสัมพันธ์ในครอบครัว หญิงสูงอายุที่ต้องอยู่ตามลำพัง

นวนิยายเรื่อง “ตำนานกับข้าวคู่” นอกจากสาระสำคัญของเรื่องจะได้แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมอาหาร ครอบครัว ค่านิยมและความรักแล้ว ส่วนหนึ่งได้นำเรื่องรสชาติ ฝีมือการปรุงอาหารของผู้หญิงมาเป็นเครื่องหมายแสดงบทบาท อำนาจของผู้หญิงในการลงโทษชายที่เจ้าชู้ ไม่ประสงค์ผูกมัดตนเองกับหญิงใดอย่างแยบยล เช่น การใส่สารหนูปนเปื้อนลงในอาหารจนฝ่ายชายเจ็บป่วย เมื่อฝ่ายชายตัดสินใจแต่งงานกับผู้หญิงที่คิดว่าเธอทำอาหารไม่เป็น เพื่อป้องกันภัยจากอาหาร แต่แท้จริงแล้วภรรยาของเขาทำอาหารเป็น เธอได้เปิดร้านอาหารและทำอาหารให้กับชายอื่นที่แอบมีความสัมพันธ์ด้วยลับประทุษร้าย เป็นต้น ลักษณะร่วมของสาระสำคัญในส่วนนี้มีส่วนทำให้เข้าใจผู้หญิงได้เป็นอย่างดี

2.1.3 สะท้อนให้เห็นความงดงามของจิตใจที่เอื้อเพื่อ เสียสละและผูกพันกัน

แก่นเรื่องลักษณะนี้ปรากฏในนวนิยายเรื่อง “หมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า” ที่ผู้คนทั้งในระดับครอบครัว หมู่บ้านต่างมีความรักความผูกพัน เสียสละช่วยเหลือซึ่งกันและกันทั้งในยามปกติและในยามมีภัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจิตใจและการกระทำของเด็กน้อยเลาจ่าที่คอยดูแล ช่วยเหลือคุณปู่เป่าห้า แม่ในยามเกิดภัยธรรมชาติเด็กน้อยได้พยายามช่วยคุณปู่จนตนเองเสียชีวิต แสดงให้เห็นถึงคุณธรรม ความผูกพันและการเสียสละอันยิ่งใหญ่ยากที่บุคคลทั่วไปจะทำได้ ในเรื่อง “ตลอดกาลนานแค่นี้หน” ได้แสดงให้เห็นสายสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง ที่ผู้เป็นพี่ คือไปตัดสิ่งยอมเสียสละความสุข หรือสิทธิของตนเพื่อน้องชาย และชายที่ตนเองรักเสมอมา เรื่อง “หมิงจื้อกับเหมียวน้อยมีจื้อ” สาระสำคัญของเรื่องนี้ได้แสดงให้เห็นความรัก

ความผูกพันระหว่างคุณยายและหลานชาย (หมิงจื่อ) รวมถึงความรักของหมิงจื่อต่อแม่ว ในเรื่อง “นารีนครา” ความรักความผูกพันระหว่างสตรีต่างวัยสามคนที่มีส่วนเกื้อกูลกัน มีผลทำให้ปัญหาบางอย่างคลี่คลายลง และก่อให้เกิดมิตรภาพอันอบอุ่น เป็นเรื่อง ที่แสดงให้เห็นพลังของผู้หญิง หรือในเรื่อง “สาวน้อยเสี่ยวหยูว” ได้แสดงให้เห็นว่า การเสียสละความสุขส่วนตน การรู้จักอดทนอดกลั้นต่อสิ่งที่มากระทบ การมีน้ำใจ ต่อเพื่อนมนุษย์ ดังที่เสี่ยวหยูวปฏิบัติต่อผู้เกี่ยวข้อง แสดงให้เห็นดวงใจอันบริสุทธิ์ ของผู้หญิงที่น่ายกย่อง และเรื่อง “โคมสัมตวงน้อย” ได้แสดงสาระสำคัญให้เห็นถึง มิตรภาพอันอบอุ่น บริสุทธิ์ของผู้หญิงที่มีน้ำใจช่วยเหลือ พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน อย่างน่าประทับใจ

2.2 ตัวละคร

ลักษณะร่วมด้านตัวละครในพระราชนิพนธ์แปลทั้ง 7 เรื่อง ประกอบด้วย ลักษณะร่วมในส่วนของประเภท บทบาท ลักษณะนิสัย และบุคลิกภาพของตัวละคร กล่าวคือ ด้านประเภทและบทบาทของตัวละคร ตัวละครเอกโดยส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ซึ่งบางเรื่องตัวละครเอกเป็น “เด็กหญิง” (ในโคมสัมตวงน้อย) บางเรื่องเป็นหญิงสาว และผู้หญิงวัยทำงาน เช่น “เสี่ยวหยูว” ในสาวน้อยเสี่ยวหยูว “มีเจื้อ” “เฟิงซุน” ในนารีนครา “ไปต้าสิ่ง” ในตลอดกาลนานแคไไหน “เหมียนเหมียน” และ “ปังปัง” ในตำนานกับข้าวคู่ (ในเรื่อง หมู่บ้านเล็กตระกูลเป้าและหมิงจื่อกับเหมียวน้อยมีจื่อ แม้ตัวละครเอกจะเป็นเด็กชาย “เลาจ่า” และ “หมิงจื่อ” แต่ผู้ประพันธ์ก็ได้ให้ความสำคัญในการนำเสนอบทบาท เรื่องราวของตัวละครหญิง ไม่ว่าจะในฐานะมารดา คุณย่า คุณอา ฯลฯ ในฐานะตัวละครสำคัญของเรื่องด้วยเช่นกัน) สำหรับบทบาทในเรื่อง ตัวละครเอกเหล่านี้ถือเป็นผู้ดำเนินเรื่องหลัก แต่หากพิจารณาบทบาทตามสถานภาพ ทางสังคม บางตัวละครก็มีสถานภาพเป็นมารดา เป็นบุตร เป็นคนรัก เป็นภรรยา เป็นเพื่อน เป็นผู้บังคับบัญชาและเป็นผู้ใต้บังคับบัญชา ที่สำคัญตัวละครเอกเหล่านี้ ยังมีลักษณะร่วมด้านบุคลิกลักษณะที่แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างบุคคล และเผยให้เห็นความดีของผู้หญิงที่แตกต่างกันออกไป เช่น บางคนเป็นผู้มีน้ำใจ อ่อนโยน หรือมีความเข้มแข็ง เป็นต้น

ไม่เพียงเท่านั้นหากพิจารณาในส่วนของตัวละครประกอบฝ่ายหญิง อาทิ “ริต้า” ในสาวน้อยเสียหยุว “เธอ” ในตำนานกับข้าวคู่ “เสียลิว” “เสียเฟิน” และ “มีมี” ในตลอดกาลน่านานแคไหน จะพบว่าตัวละครหญิงเหล่านี้จะมีลักษณะบุคลิกภาพ ความเป็นไปในแบบที่ตรงข้ามกับตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่กล่าวมา คือมีความมั่นใจในตนเองมากเกินไป กล่าวทำในสิ่งที่ผู้อื่น หรือสังคมมองว่าไม่ใช่สิ่งดีงาม เช่น แต่งกายไม่เรียบร้อย มีความสัมพันธ์กับชายโดยไม่คำนึงถึงจารีตประเพณี บางครั้งแม้ผู้หญิงลักษณะนี้จะเหมือนมีอำนาจเหนือฝ่ายชาย แต่มิได้ครองตนอยู่ในศีลธรรม มีความเห็นแก่ตัว เป็นต้น ลักษณะเช่นนี้เสมือนเป็นภาพแทนของผู้หญิงสมัยใหม่ หรือเป็นตัวแทนสตรีนิยมปัจจุบันที่ได้รับการประเมินค่าทั้งในแง่บวกและลบตามทัศนคติ ค่านิยมของสังคมนั้น ๆ

อนึ่งจากการศึกษาตัวละครฝ่ายหญิงในพระราชนิพนธ์แปลทั้ง 7 เรื่อง โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวัย สถานภาพ บทบาท ที่ได้รับจากสังคมยังพบว่าตัวละครหญิงเหล่านี้ทำหน้าที่เสมือนเป็นภาพแทนผู้หญิงในสังคมจริงที่มีความเป็นอยู่ มีความคิดความเข้าใจต่อตนเองและผู้อื่น มีประสบการณ์ชีวิต และการแสดงออกในฐานะเพศหญิงที่เหมาะสม สงดงาม หรือเป็นข้อบกพร่องแตกต่างกันออกไป

2.3 ฉากและบรรยากาศ

พระราชนิพนธ์แปลทั้ง 7 เรื่อง มุ่งแสดงรายละเอียดของฉากและบรรยากาศของวรรณกรรมโดยรวมที่เกี่ยวข้องในประเทศจีน โดยเฉพาะเมืองหลวงสำคัญ ๆ เช่น “หูฟง” ชุมชนดั้งเดิมของกรุงปักกิ่ง โดยได้ถ่ายทอดไว้ในนวนิยายเรื่องตลอดกาลน่านานแคไหน “นครอุ้ยอัน” เมืองหลวงของมณฑลหูเป่ย์ ซึ่งนับเป็นมณฑลที่มีความเจริญก้าวหน้าในลำดับต้น ๆ ตามนโยบายการปฏิรูปประเทศจีน นครแห่งนี้ก็ประพันธ์หญิงฉือลี่ ได้กำหนดเป็นฉากหลังในนวนิยายเรื่อง “นารีนครา” นอกจากสองนครใหญ่ ๆ นี้ ยังมีการใช้สถานที่ในระดับชุมชน หรือหมู่บ้าน เช่นใน “หมู่บ้านเล็กตระกูลเป้า” และ บริเวณชานเมืองในนครจงชิ่ง ซึ่งเป็นฉากในเรื่อง “โคมส่องดวงน้อย” ให้ผู้อ่านได้เข้าใจวิถีชุมชน หมู่บ้านในชนบท และชานเมืองของจีนได้เป็นอย่างดี ในเรื่อง “หมิงจ้อกับเหมียวน้อยมีจ้อ” และเรื่อง “ตำนานกับข้าวคู่” แม้มิได้ระบุชื่อฉาก หรือสถานที่ในเรื่องไว้อย่างชัดเจน แต่ด้วยบริบทของเรื่องทำให้อ่าน

สามารถทราบได้ว่าเป็นบ้านเรือนในประเทศจีน สำหรับนวนิยายเรื่อง “สาวน้อยเสียหยุว” แม้จากส่วนใหญ่ในเรื่องจะเป็น เมืองซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลีย แต่ก็มีบางส่วนที่กล่าวถึง ฉาก เรื่องราวในประเทศจีน ซึ่งในเรื่องนี้ใช้คำว่า “แผ่นดินใหญ่” จึงกล่าวว่าพระราชนิพนธ์แปลทั้ง 7 เรื่อง เน้นการใช้สถานที่ในประเทศจีน ทั้งในระดับชุมชน เมือง เป็นฉากในเรื่อง ฉาก หรือสถานที่เหล่านี้มิได้ทำให้องค์ประกอบเรื่องสมบูรณ์เท่านั้น แต่ยังเป็นส่วนที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจบรรยากาศ สภาพแวดล้อม ความเป็นมา หรือความเปลี่ยนแปลงของสถานที่ในจีนในแต่ละช่วงเวลาด้วย

นอกจากเนื้อหา องค์ประกอบด้านแก่นเรื่อง ตัวละคร ฉากและบรรยากาศของเรื่องตามที่นำเสนอมาข้างต้น ลักษณะร่วมอีกประการหนึ่งที่พบในส่วนตัวบทพระราชนิพนธ์แปลสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทั้ง 7 เรื่องนี้ก็คือ “ภาพประกอบเรื่อง” ซึ่งพบว่าพระองค์ทรงใช้ภาพประกอบเรื่อง 3 ส่วน คือ ภาพประกอบหน้าปก ภาพประกอบเรื่องในเนื้อหาหลัก ประกอบด้วย *ภาพวาด* ดังปรากฏในเรื่อง “ตลอดกาลนะนานแคไหนด” วาดโดย โกศล ทองด้วง และภาพวาดประกอบเนื้อหาวรรณกรรม 4 เรื่อง ใน “รอยยิ้มและน้ำตาของหัวใจ” ที่ร่างโดย วนนท์ รักศิริพงษ์ และวาดโดย นันทชัย วิวิศศิริ *ภาพถ่าย* ประกอบด้วย ภาพถ่ายฝีพระหัตถ์และภาพถ่ายพระราชทานในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีซึ่งปรากฏในเรื่อง “หมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า” ภาพถ่ายใน “นารีนครา” ที่ถ่ายโดย นิตกร กรัยวิเชียร และส่วนหนึ่งเป็นภาพถ่ายจากฝ่ายวิเทศสัมพันธ์ นครอุ๋ฮั่น ภาพประกอบส่วนที่สอง คือ ภาพถ่ายที่ทรงถ่ายทอดไว้ในภาคผนวก ปรากฏในวรรณกรรมสองเรื่องหลัก คือ “นารีนครา” และ “ตลอดกาลนะนานแคไหนด” ภาพถ่ายในส่วนนี้จะทรงใช้ในการถ่ายทอดรายละเอียดสถานที่ สถาปัตยกรรม บรรยากาศ วัฒนธรรม (โดยเฉพาะวัฒนธรรมอาหาร) ทั้งใน “มณฑลหูเป่ยนครอุ๋ฮั่น” และใน “หมู่ท่ง นครปักกิ่ง” ภาพประกอบในพระราชนิพนธ์แปลทั้ง 7 เรื่องนี้ สะท้อนให้เห็นพระวิริยภาพในการทรงงาน เพื่อให้คนไทยได้รับทั้งความบันเทิง ความผ่อนคลาย ควบคู่ไปกับการได้รับความรู้เกี่ยวกับสังคม วัฒนธรรมจีนผ่านภาพ ได้อย่างประสานกลมกลืน

3. คุณค่าและความดีงามของเรื่อง

พระราชนิพนธ์แปลในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทั้ง 7 เรื่อง ได้แสดงให้เห็นลักษณะร่วมอันเป็นคุณค่าและความดีงามของวรรณกรรม ดังนี้

3.1 เป็นเครื่องมือสร้างความบันเทิงควบคู่ไปกับการถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับสังคม วัฒนธรรมจีน

พระราชนิพนธ์แปลทั้ง 7 เรื่องนี้ มิได้ทำหน้าที่ในการสร้างสุนทรียรสเท่านั้น หากแต่เนื้อหา จาก วิถีชีวิต ความเป็นไปของตัวละคร และการเล่าเรื่อง ในวรรณกรรมแต่ละเรื่องได้ฉายให้เห็นเรื่องราวในจีนทั้งในด้านชีวิต คุณธรรม การประกอบอาชีพ บริบททางสังคม ค่านิยม โดยเฉพาะค่านิยมต่อสตรี การทหาร การเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม อาหาร ฯลฯ ไว้ได้อย่างลงตัว ซึ่งบางเรื่องได้ถ่ายทอด ข้อมูลความรู้เหล่านี้ในยุคก่อนการปฏิวัติวัฒนธรรมในจีน บางเรื่องแสดงให้เห็นความเกี่ยวข้องทั้งก่อน ระหว่าง และหลังการปฏิวัติฯ และหลายเรื่องมีส่วนถ่ายทอดความรู้เหล่านี้ภายหลังจากการปฏิวัติวัฒนธรรมในจีน และมีการพัฒนาประเทศอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการถ่ายทอดให้เห็นความเปลี่ยนแปลงในชีวิต ค่านิยม การคมนาคม ฯลฯ ในเมืองใหญ่ ๆ อย่าง อุ๋ฮั่นและปักกิ่ง

3.2 สะท้อนให้เห็นธรรมชาติของมนุษย์

พระราชนิพนธ์แปลทั้ง 7 เรื่อง นับเป็นวรรณกรรมที่มีความสมจริงทั้งในด้านเนื้อหา เหตุการณ์ ตัวละคร โดยเฉพาะรายละเอียดเกี่ยวกับตัวละคร ได้สะท้อนให้เห็นธรรมชาติของมนุษย์ปุถุชนวัยอมมีอุปนิสัย อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ต่อตนเองและผู้อื่นทั้งในด้านบวกและลบแตกต่างกันออกไป มีความต้องการที่เปลี่ยนแปลงไปตามบริบท สิ่งแวดล้อม มีความมุ่งหมายให้ตนเองสมหวังในสิ่งปรารถนา ซึ่งหลายเรื่องได้แสดงให้เห็นความปรารถนาที่จะให้ตนเองและบุคคลอันเป็นที่รักพ้นทุกข์ ดังเช่นในเรื่อง “โคมส์ตวงน้อย” และ “หมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า” เป็นต้น บางเรื่องแสดงให้เห็นความต้องการความรักความเข้าใจจากคนรัก หมู่ญาติ หรือคนใกล้ชิด ดังที่ได้ถ่ายทอดผ่านความรู้สึกของไป๋ต้าสิ่ง ใน “ตลอดกาลนะ นานแค่ไหน” เฟิงซุน ใน “นารีนครา” บางเรื่องได้แสดงความปรารถนาให้ตนเอง

ประสบความสำเร็จ ดังเช่นที่เสี้ยวหยุวพยายามอดทนอดกลั้นทุกอย่างเพื่อให้ได้รับบัตรประจำตัวไปพร้อม ๆ กับการถนอมน้ำใจบุคคลที่เธอเกี่ยวข้อง ในเรื่อง “หมิงจื่อกับเหมียวน้อยมีจื่อ” การทุ่มเททำงานของคุณแม่หมิงจื่อ ส่วนหนึ่งสะท้อนให้เห็นความต้องการประสบความสำเร็จในงานและชีวิต ฯลฯ ธรรมชาติประการต่อมาก็คือ แสดงให้เห็นความไม่แน่นอนในชีวิตที่บุคคลอาจทั้งประสบความสำเร็จ – ความล้มเหลว ความสมหวัง – ความผิดหวัง ความสุข – ทุกข์ เป็นต้น

3.3 การปลูกฝังให้เห็นความสำคัญในเรื่องคุณธรรมและความดี

พระราชนิพนธ์แปลทั้ง 7 เรื่อง มีส่วนร่วมสำคัญในการปลูกจิตสำนึก กระตุ้นเตือนให้ตระหนักว่า ไม่ว่าจะเป็นชีวิต สังคมในจีน หรือประเทศใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นในอดีต ปัจจุบัน หรือในอนาคต คุณธรรมและความดี เป็นสิ่งที่ควรมี ควรเป็นทั้งในระดับบุคคลและสังคมเสมอ เพราะเป็นสิ่งที่จะทำให้บุคคลดำรงตนอยู่ร่วมกัน ทำหน้าที่ต่าง ๆ ให้สัมฤทธิ์ผลได้ด้วยดี คุณธรรม ความดี ที่ถ่ายทอดไว้มากที่สุด ได้แก่ ความกตัญญูรู้คุณในผู้มีพระคุณและสิ่งที่มีคุณ ความซื่อสัตย์ ความเมตตา การเสียสละ ความมีน้ำใจต่อเพื่อนมนุษย์ เป็นต้น การดำรงตนอยู่ในคุณธรรม ความดี นอกจากความดีอันเกิดจากการครองตนอยู่อย่างผู้มีคุณธรรมดังที่ “เลาจ่า” “เสี้ยวหยุว” “ไป๋ต้าสิง” “มีเจี๋ย” และ “เฟิงซุน” ได้ยึดถือปฏิบัติเพื่อความ สุข ความเจริญในชีวิตแล้ว วรรณกรรมหลายเรื่องยังแสดงให้เห็นลักษณะและผลของความดีอันเกิดจากกาย วาจา ใจที่ดี เช่น การช่วยเหลือ การเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ดังกรณีเด็กหญิงและหญิงสาวในเรื่อง “โคมส้มดวงน้อย” ที่เสี้ยวหยุวในเรื่อง “สาวน้อยเสี้ยวหยุว” มีต่อชายชราที่มีเจี๋ย เฟิงซุน และแม่ของซ่งเจียงเทา ในเรื่อง “นารีนครา” มีต่อกัน หรือที่คนในหมู่บ้านตระกูลเป่ายึดถือ ดังความว่า “คนในตระกูลเป่านับถือคุณธรรมความดี มาทุกยุคทุกสมัย ไม่นับถือเงินทองความร่ำรวย ไม่เกรงกลัวอิทธิพลของผู้มีอำนาจผู้ใหญ่ ในหมู่บ้านให้เกียรติเดินไปส่งศพเด็ก...” (หมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า, 2558 : หน้า 162) นี้แสดงให้เห็นว่าการดำรงอยู่ในคุณธรรมความดีจนเป็นปกติของชีวิต ส่งผลให้ทุกชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างมีเอื้อนแม้คุณธรรมความดีเหล่านี้จะสืบทอดต่อเนื่องกันมาในสังคมจีน แต่หากพิจารณาอย่างรอบด้านก็จะพบว่า เป็นสิ่งที่คนทุกชาติ ทุกภาษาต้องมีและเป็นด้วยเช่นกัน เพราะหากทุกคนดำรงอยู่ในคุณธรรม ความดี ย่อมส่งผลดีทั้งต่อตนเอง และสังคมโดยรวม

3.4 สะท้อนให้เห็นบทบาท อำนาจระหว่างหญิง-ชาย

วรรณกรรมต้นฉบับภาษาจีนทั้ง 7 เรื่อง ที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงพระราชนิพนธ์แปลนี้ ล้วนมีส่วนแสดงให้เห็นบทบาทและอำนาจระหว่างหญิงชาย ทั้งในลักษณะที่ยังเป็นไปตามค่านิยมในสังคมจีนแต่เดิม คือ ผู้ชายเป็นใหญ่กว่าผู้หญิง ขณะเดียวกันก็ได้แสดงให้เห็นบทบาทและอำนาจของผู้หญิงที่ทัดเทียมกับชายในยุคหลังการพัฒนาประเทศด้วยเช่นกัน วรรณกรรมที่ถ่ายทอดบทบาท อำนาจในลักษณะแรกจะพบในเรื่องที่มีส่วนถ่ายทอด หรือได้รับอิทธิพลทางสังคมในยุคก่อนและระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรมจีน เช่น ในเรื่อง “โคมส้มดวงน้อย” คือ มีส่วนแสดงให้เห็นว่า เมื่อต้องสูญเสียชายผู้เป็นผู้นำครอบครัว ภรรยาและลูกต้องอยู่อย่างลำบาก แต่ขณะเดียวกันก็สะท้อนให้เห็นความหวังของบลูกที่รอดอยู่ ผู้เป็นพ่อกลับมา หรือในเรื่อง “หมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า” ได้สะท้อนให้เห็นทัศนคติ ค่านิยมต่อลูกหญิงชายที่แตกต่างกัน คือ รักเด็กชายมากกว่าเด็กหญิง การพิจารณาหญิงที่จะมาเป็นคู่ครองว่าไม่ควรมียุมาก มองภาระหน้าที่ผู้หญิงในฐานะผู้ให้กำเนิด และเลี้ยงดูลูกมากกว่าสถานภาพอื่นที่ควรยกย่อง หรือแสดงให้เห็นว่าหญิงหม้ายยอมเป็นที่ดูหมิ่น เป็นต้น เหล่านี้แสดงให้เห็นการแทนคุณค่าของผู้หญิงว่าด้อยกว่าผู้ชาย แต่อีกด้านหนึ่งก็แสดงให้เห็นความพยายามที่จะยกย่องให้ผู้หญิงมีอำนาจเหมือนหรือเหนือกว่าผู้ชาย ดังกรณีอาสะไก้สองกับฉือไหล ที่กำหนดให้ฉือไหลเป็นชายที่ด้อยกว่าทั้งในด้านสถานภาพ ฐานะ แต่ท้ายที่สุดก็เสมือนต้องการให้อาสะไก้สองยอมผ่อนตนเองลงมา เพื่อให้ความสัมพันธ์ระหว่างคนทั้งสองในฐานะคู่ชีวิตดำเนินไปได้อย่างราบรื่น

การแสดงความคิดเห็นระหว่างชายหญิงในลักษณะที่แฝงอำนาจหญิงที่เหนือกว่าชายแบบทับซ้อนกัน ประหนึ่งเป็นการเรียกร้อง แสดงสิทธิ และอำนาจของสตรี ก็ปรากฏให้เห็นเช่นกัน ดังเช่นในเรื่อง สาวน้อยเสียหวู “เสียหวู” หญิงสาวที่มีคนรัก คือ เจียงเหว่ย เมื่อเจียงเหว่ยแนะนำให้อาสะไก้ชางชายชราคนหนึ่งไปออسترเลีย มาแต่งงานกับเธอเป็นเวลา 1 ปี เพื่อให้ได้รับบัตรประจำตัวสิทธิพลเมืองที่นั่น ซึ่งชายชราเองก็มีผู้หญิงอื่น (ริต้า) อยู่ด้วยแล้ว การจ้างชายชราให้แต่งงานด้วย หรือการที่ชายชราต้องปฏิบัติต่อริต้าผู้หญิงที่มีได้มีหัวใจรักแท้จริงให้ สามารถวิเคราะห์

ได้หลายแง่มุม ซึ่งเหตุผลหนึ่งเป็นการแสดงอำนาจของผู้หญิงร่วมอยู่ด้วย แต่เนื่องจากเสียหยาว่าเป็นคนดี เธอและชายชราจึงปฏิบัติต่อกันด้วยมิตรไมตรีที่ดี หรือใน “ตำนานกับข้าวคู” ได้แสดงให้เห็นผลจากค่านิยมสมัยใหม่ที่ผู้ชายไม่ปรารถนา การผูกมัดตนเองกับหญิงใด และเลือกที่จะรักษาความสัมพันธ์ต่อผู้หญิงทั้งสอง คือ “เหมือนเหมือน” และ “ปิงปิง” ไว้พร้อมๆ กัน แต่แล้วเขาก็ได้รับผลของการเป็นผู้มารัก ด้วยผู้หญิงทั้งสองได้ใช้สารหนูผสมในอาหารให้รับประทานจนต้องป่วย ต่อมาฝ่ายชายเลิกแต่งงานกับผู้ที่คิดว่าเธอทำอาหารไม่เป็น แต่แล้ววันหนึ่งภรรยาของเขาก็ขอเปิดร้านอาหาร สามารถทำอาหารให้ชายอื่นรับประทาน และแอบมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับชายผู้นั้น เหล่านี้สะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตของคนยุคใหม่ พร้อมกันนั้นก็ได้อธิบายให้เห็นบทบาท อำนาจผู้หญิงในการตอบโต้ผู้ชายเช่นกัน ในขณะที่ในเรื่อง “ตลอดกาลนะนานแค่ไหน” และ “นารีนครา” ได้แสดงให้เห็นความทัดเทียมในการทำหน้าที่ระหว่างชายหญิง รวมถึงได้แสดงให้เห็นความสามารถของผู้หญิงในการพึ่งพาตนเอง ช่วยเหลือผู้อื่นอย่างสง่างาม

ความงดงามของความเป็นหญิงในพระราชนิพนธ์แปลสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

ความงดงามของความเป็นหญิง เป็นความงามของผู้หญิงที่มีคุณลักษณะแห่งความงาม ความดีบางประการปรากฏให้เห็นที่ประจักษ์ ความงามที่ว่านี้อาจเป็นความงามทางจิตใจ คือ เป็นหญิงที่มีจิตใจอ่อนโยน มีเมตตา หรือมีความงามทั้งภายในและภายนอกประกอบกัน เช่น เป็นหญิงที่มีบุคลิกลักษณะอันงาม มีกิริยานุ่มนวลอ่อนหวาน รักนวลสงวนตัว เป็นผู้มีสติปัญญาดี มีคุณธรรมจริยธรรม หรืออาจเป็นผู้หญิงที่มีความกล้าหาญ ชัยน่มั่นเพียร เป็นต้น ในพระราชนิพนธ์แปลสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทั้ง 7 เรื่องนี้ นอกจากจะทำให้ผู้อ่านได้รับความเพลิดเพลินตามวัตถุประสงค์หลักของวรรณกรรม ได้เห็นลักษณะเด่น ลักษณะร่วม และคุณค่าแห่งวรรณกรรมตามที่กล่าวมาแล้วนั้น เนื้อหาสาระ เหตุการณ์ องค์ประกอบเรื่อง โดยเฉพาะด้านตัวละครที่สามารถเชื่อมโยงไปสู่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับผู้หญิง ทั้งในด้านวิถีชีวิต ความรู้สึกนึกคิด ค่านิยมที่สัมพันธ์กับบริบททาง

สังคมและวัฒนธรรมจีน ไม่ว่าจะเป็นช่วงก่อนการปฏิวัติวัฒนธรรม ระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรม (ซึ่งสองช่วงเวลานี้ผู้หญิงจีนยังมิได้รับสิทธิ โอกาสทางสังคมเท่าที่ควร) จนถึงช่วงหลังการปฏิวัติวัฒนธรรม สืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ที่ได้แสดงให้เห็นสถานภาพ บทบาท สิทธิ โอกาส ฯลฯ ของผู้หญิงในสังคมจีนที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม เช่น ได้รับสิทธิและโอกาสทางการศึกษา มีบทบาทหน้าที่ในสังคมภายนอก ได้รับการยอมรับในความรู้ความสามารถมากขึ้น

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างช่วงเวลาที่เกี่ยวข้องความเป็นไปในสังคมจีนแต่ละช่วง กับช่วงเวลาที่นักประพันธ์หญิงร่วมสมัยในปัจจุบัน ทั้ง 6 คน ประพันธ์วรรณกรรมเหล่านี้ ประจวบกับช่วงเวลาที่มีสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงพระราชนิพนธ์แปลวรรณกรรมจีนทั้ง 7 เรื่อง ล้วนแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ในการถ่ายทอดมุมมองเรื่องราว เหตุการณ์ ความเป็นไปของตัวละครที่แสดงให้เห็นถึงความ เป็นหญิง (Femininity) ทั้งในฐานะมารดา บุตร ภรรยา พี่ น้อง คนรัก เพื่อน ที่นำไปสู่ความเข้าใจลักษณะร่วมในความงดงามของผู้หญิงจีนช่วงที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันว่าเป็นไปในลักษณะเน้นความงามภายในจิตใจ ส่วนลักษณะร่วมของความงามภายนอก ก็มีได้ให้ความสำคัญเรื่องรูปลักษณ์ หรือความงามตามธรรมชาติของผู้หญิงเท่านั้น แต่มุ่งแสดงให้เห็นคุณค่าความงามตามแบบแนวคิดผู้หญิงยุคใหม่ที่มีความกล้าหาญ มีความขยัน ความมุ่งมั่น ฯลฯ ผสมผสานกับความงามตามลักษณะของผู้หญิงที่ดี มีคุณธรรมตามค่านิยมเดิมได้อย่างลงตัว เช่น มีความอ่อนโยน นุ่มนวล มีเมตตา มีความซื่อสัตย์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ความงามตามธรรมชาติของผู้หญิง

1.1 ความอ่อนโยนนุ่มนวล เป็นความงามตามธรรมชาติของเพศหญิงที่แสดงออกทั้งในด้านความรู้สึกและการกระทำ เช่น การเห็นใจผู้อื่น ความมีเมตตา ความละเอียดอ่อนทางความคิดความรู้สึกต่อสิ่งที่เกี่ยวข้อง หรือมีความเข้าใจในบางเรื่องอย่างลึกซึ้ง ฯลฯ ในพระราชนิพนธ์แปลทั้ง 7 เรื่อง ได้ถ่ายทอดความงามด้านนี้ผ่านตัวละครเอกหญิงทุกตัว เช่น “เสี่ยวหยูว” ในสาวน้อยเสี่ยวหยูว “แม่ของเลาจา” และ “ป้าใหญ่” ในหมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า “ไป๋ต้าสิง” ในตลอดกาลนานนาคไหนด “มีเจี๋ย” และ “แม่ของช่งเจียงเทา” ในนารีนครา เป็นต้น และเป็นทั้ง

น่าสังเกตว่าความอ่อนโยนนุ่มนวลอันเป็นคุณสมบัติธรรมชาติของผู้หญิงในวรรณกรรม ทั้ง 7 เรื่องนี้ จะแสดงให้เห็นเป็นคุณสมบัติภายในจิตใจ ความรู้สึกนึกคิดเป็นหลัก ในขณะที่การแสดงออกภายนอกของตัวละครหญิงแต่ละตัวจะเป็นไปในลักษณะของความเข้มแข็ง อดทนมากกว่า มีเพียง ตัวละคร “เสี่ยวหยูว” และ “แม่ของเลาจ่า” ที่แสดงคุณสมบัติข้อนี้ทั้งภายในและภายนอกที่สัมพันธ์กันอย่างชัดเจน หากพิจารณาความอ่อนโยนนุ่มนวลของผู้หญิงในแง่ความเป็นแม่บ้านแม่เรือน เช่น การประกอบอาหาร การดูแลความเรียบร้อยในบ้าน พบว่า มักแสดงคุณสมบัติข้อนี้ในผู้หญิงที่เป็นผู้สูงอายุและวัยผู้ใหญ่ที่มีครอบครัวแล้วมากกว่าเป็นคนรุ่นใหม่ ดังความในเรื่อง “ตำนานกับข้าวคู่” “ชาย” คนรักของเหมียนเหมียนและปิงปิง ได้กล่าวชื่นชมแม่ของตนทั้งในด้านความงามและมีมือการปรุงอาหารว่า

“เขาจำได้ราว ๆ ว่า แม่ก็สวยเหมือนสาวงามในภาพเขียนจีน แม่ทำกับข้าวอยู่ในครัวไม่ชอบให้ใครไปยุ่ง ทางเดียวที่จะได้เห็นคือ ต้องมองทางหน้าต่างที่เปิดกระตาสีขาว จะมองเห็นเงาด้านข้างของแม่ราว ๆ หลังกระตาสีขาวนั้นเห็นเหมือนแม่ถอนหายใจเบา ๆ เป็นเช่นนั้นจนถึงตอนอายุ 8 - 9 ขวบ เขาก็เห็นว่าการทำกับข้าวเป็นงานบ้านที่เรียบง่ายและละเอียดประณีตมาก”

(ตำนานกับข้าวคู่ ในรอยยิ้มและน้ำตาของหัวใจ, 2558 : หน้า 71 - 72)

1.2 การรักสวยรักงาม เป็นธรรมชาติของผู้หญิงอย่างหนึ่งที่มีคุณดูแลเอาใจใส่ตนเอง ซึ่งอาจเป็นด้านผิวพรรณ รูปร่างหน้าตา การแต่งกาย การให้ความสำคัญสำคัญกับของใช้หรือเครื่องประดับตกแต่ง เป็นต้น แม้ในพระราชนิพนธ์แปลทั้ง 7 เรื่อง จะเน้นการถ่ายทอดความงามของผู้หญิงจากภายในจิตใจสู่ภายนอกที่ประกอบด้วยคุณธรรม มีการครองตน ทำหน้าที่อย่างเข้มแข็งสัมพันธ์กับลักษณะของผู้หญิงยุคใหม่ แต่ในขณะเดียวกันก็ได้ถ่ายทอดธรรมชาติ ความชอบ การให้ความสำคัญเรื่องความสวยงามไว้ทั้งในส่วนของตัวเองและตัวละครประกอบฝ่ายหญิง เช่น “ไปต๋าลิ่ง” ในเรื่องตลอดกาลนานแค่ไหน ที่แม่เธอจะมีใช้ผู้หญิงสวย รูปร่างดีมานัก แต่หลายครั้งได้แสดงให้เห็นความพยายามที่จะดูแลตนเองเพื่อให้ชายที่ตนรักสนใจ ไปต๋าลิ่งมักจะชื่นชอบผู้หญิงสวย ปราดเปรี้ยว แต่งตัวทันสมัย กล้าแสดงออกเรื่องความรักต่อชายอย่างมั่นใจ ดังกรณีของเสี่ยวหลิวและเสี่ยวเฟิน ตัวละคร “มีเจีย” และ “เฟิงซุน”

เป็นสองตัวละครเอกในเรื่องนารีนครา ที่สะท้อนให้เห็นลักษณะผู้หญิงยุคใหม่ที่มีความทันสมัย แต่งกายตามสมัยนิยม รู้จักดูแลผิวพรรณของตนเองให้ดูงดงามไปพร้อม ๆ กับการรับผิดชอบในหน้าที่การงาน ดังความที่กล่าวถึงทั้งสองว่า

...มีเจี๊ยงคิดว่าเฟิงซุนเป็นคนซื่อสัตย์ ที่จริงถึงนางจะซื่อสัตย์ แต่นางก็อยากปกปิดผิวพรรณความงามของตัวเองด้วย ผู้หญิงที่ชัดเจนทำต้องจมอยู่กับกองฝุ่นทำงานยันค่ำ เฟิงซุนทำงานแบบถวายชีวิต แต่ก็ไม่เคยยอมใช้มือและหน้าไปถูกฝุ่นหรือของสกปรก...เฟิงซุนนุ่งกางเกงยีน เสื้อแจ็กเก็ตสั้น มีผ้าพันคอใหญ่ที่กว้างและยาว มีเจี๊ยงใส่รองเท้าบูตหนัง กระโปรงยาว และใส่แวตเตอร์ค็อกลิก สวมเสื้อกันลมคลุม ทั้ง 2 คนไปที่ถนนใหญ่ เดินคู่กันไป รู้สึกอารมณ์ดี สดใสงดงาม เหมือนสาวนางแบบในหนังสือแฟชั่น ตามทางมีคนมองนางทั้งสอง พวกนางรู้แต่ทำเป็นไม่รู้ ทำท่าทางเย่อหยิ่ง...

(นารีนครา, 2557 : หน้า 56 , 97)

2. ความกตัญญูทเวที

ความกตัญญู เป็นการระลึกถึง การตอบแทนคุณในผู้มีพระคุณหรือสิ่งที่มีคุณกับตน ความกตัญญูเป็นหนึ่งในคุณธรรมที่เมื่อบุคคลยึดถือปฏิบัติย่อมประสพกับความ สุขความเจริญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทั้งในสังคมจีนและสังคมไทย ได้ปลูกฝังให้บุคคลมีความกตัญญูทเวทีมาโดยตลอด ในพระราชนิพนธ์แปลฯ ได้ถ่ายทอดให้เห็นความงดงามของผู้หญิงที่มีความกตัญญูไว้อย่างน่าประทับใจเช่นในเรื่อง “โคมส้มดวงน้อย” ได้ถ่ายทอดผ่านพฤติกรรมของเด็กหญิงที่พยายามหาทางช่วยเหลือผู้เป็นแม่ซึ่งกำลังเจ็บป่วย คอยดูแลแม่ด้วยดวงใจอันบริสุทธิ์ และเมื่อมีหญิงสาวให้ความช่วยเหลือและมาเยี่ยมเธอกับแม่ เธอก็ได้ตอบแทนคุณและได้แสดงความมีน้ำใจด้วยการมอบ “โคมเปลือกล้ม” ให้หญิงสาวถือเป็นไฟส่องนำทางกลับบ้าน เช่นเดียวกับ “ไปตำลึง” ในเรื่องตลอดกาลนานแค้นไหน เธอเป็นหญิงผู้มีจิตใจงดงาม ความกตัญญู เป็นคุณสมบัติที่เธอมีมาตลอดตั้งแต่ในวัยเด็ก วัยสาว แม้จะอยู่ท่ามกลางความเจริญทางวัตถุ และค่านิยมทางสังคมที่เริ่มเปลี่ยนแปลงไปทุกวัน แต่เธอก็ยังคงดำรงคุณสมบัติความงดงามนี้ไว้เสมอมา ดังความว่า “ไปตำลึงเป็นคนที “เหรินอิ” จริง ๆ ตอนที่เรียนอยู่ชั้นปีที่ 1 คุณย่าจ้าวไปเป็นลมอยู่ที่ลั่วมหารณะ

เขาแบกท่านกลับบ้าน (หรือถ้าจะพูดให้ถูกต้อง เขาประคองคุณย่าจ้าวกลับบ้าน) ตอนที่อยู่ชั้นประถมปีที่ 2 เขาจะช่วยเทกระโถนให้คุณยายของเราทุกวัน” (ตลอดกาลนานแคไหนด, 2557 : หน้า 18)

ความเห็นของ “ฉันทน์” ผู้เล่าเรื่องและเป็นประจักษ์ที่สาวของไปตำสิ่งข้างต้น ได้แสดงให้เห็นถึงความกตัญญูตเวทีที่ไปตำสิ่งมีต่อคุณย่า ซึ่งเธอแสดงออกด้วยการดูแลท่านด้วยความเต็มใจ คำว่า “เทรินอี่” ในความตอนต้นเรื่องตลอดกาลนานแคไหนด สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (2557 : หน้า 15) ทรงอธิบายให้นักอ่านไทยเข้าใจความหมายของคำนี้ไว้อย่างลึกซึ้ง ดังนี้ “ภาษาจีนใช้คำว่า เทรินอี่ เป็นตัวอักษรจีนสองตัวที่บรรยายถึงคุณสมบัติของไปตำสิ่ง เช่น รักคนอื่นเหมือนรักตัวเอง กตัญญู มีขันติธรรม เคารพผู้ใหญ่ ไม่เห็นแก่ตัว”

3. ความเมตตากรุณา

ความเมตตากรุณา เป็นการแสดงออกทางกาย วาจา ใจ ที่ปรารถนาจะให้ผู้อื่นเป็นสุข หรือพ้นจากทุกข์ เป็นทางแห่งความดีที่นำสุขมาสู่ผู้ให้และผู้รับ ลักษณะความงดงามด้านนี้ได้ถ่ายทอดผ่านตัวละครเอกหญิง เช่น “เสี่ยวหยูว” ในเรื่องสาวน้อยเสี่ยวหยูว ซึ่งเธอมีความรู้สึกนี้ต่อชายชาที่เธอจ้างให้มาแต่งงานด้วย แม้ชายชราเองก็รู้สึกเมตตาเธอเช่นกัน โดยเฉพาะในช่วงท้ายเรื่องที่ชายชราต้องล้มป่วยและเสี่ยวหยูวกำลังจะจากเขาไป เธอได้พยายามหาวิธีการจากไปในแบบที่ไม่ทำให้ชายชราเสียใจ ดังความว่า

...ตาแก่ส่งสายตามองเสี่ยวหยูวที่เดินไปถึงหน้าประตู เสี่ยวหยูวคิดจะหันมาบอกลา เห็นร่องเท้าและข้างหนึ่งของตาแก่คว้าอยู่ เธอกลับไปหงายรองเท้าทันทีในนั้นคิดได้ว่าทำอย่างนั้นอาจจะเป็นการทำร้ายจิตใจตาแก่ ตาแก่จะไม่ได้สวมรองเท้านั้นอีกต่อไปแล้ว และจิตใจเธอเองละ ทำอย่างนั้นเป็นการหาข้ออ้าง เธอจะต้องหาข้ออ้างที่จะอยู่กับตาแก่อีกสักครู่หนึ่ง ทำอะไรให้ตาแก่อีกสักหน่อย “หนูจะกลับมาเยี่ยมคุณอีก...”

“อย่ากลับมา...” สายตาของเขามองออกไปนอกหน้าต่าง เหมือนกับจะพูดว่า “ข้างนอกอะไร ๆ ก็ดี ไปเถอะจะเข้ามาอีกทำไม...”

(สาวน้อยเสี่ยวหยูว ใน รอยยิ้มและน้ำตาของหัวใจ, 2558 : หน้า 69)

“ไปตำลึง” และ “มีเจี๋ย” ในเรื่องนารีนครา ก็เป็นผู้หญิงที่แสดงออกถึงความมีเมตตา รู้จักช่วยเหลือสงเคราะห์ผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา ความงดงามนี้เป็นส่วนหนึ่งของอุปนิสัยของเธอ และเป็นที่ยอมรับในผู้ที่ได้เกี่ยวข้องกับพวกเธอ ดังเช่น เมื่อ “กั๊วหง” อดีตชายคนรักของไปตำลึงอุ้มลูกที่มีกับภรรยาคนก่อนมาคุกเข่าขอไปตำลึงแต่งงาน โดยได้ให้เหตุผลที่แสดงให้เห็นถึงความดี ความงดงามในจิตใจของไปตำลึง ดังความว่า “เพราะคุณเป็นคนเมตตากรุณา ใจดี คุณเป็นคนบริสุทธิ์ คุณดีเหลือเกิน ผมไม่เคยเห็นใครดีอย่างนี้มาก่อน และคงไม่ได้เจอคนอย่างคุณอีกแล้วในอนาคต คุณเข้าใจไหม” (ตลอดกาลระเนนแค้น, 2557 : หน้า 85) หรือในกรณีของมีเจี๋ย เธอเป็นคนที่มีความเมตตาต่อคนรอบข้างเสมอ ซึ่งผู้ที่ได้รับความเมตตาจากมีเจี๋ยมากก็คือเฟิงซุน

4. ความมีน้ำใจ เสียสละ แบ่งปัน

การมีน้ำใจ การเสียสละแบ่งปัน เป็นการแสดงถึงโมตรจิตที่ดีต่อกัน ฟังพาอาศัยซึ่งกันและกัน ถือเป็นคุณธรรมขั้นพื้นฐานที่สำคัญในการอยู่ร่วมกัน ในพระราชนิพนธ์แปล ได้แสดงให้เห็นคุณสมบัติอันดีงามของผู้หญิงในด้านนี้ไว้มาก คุณลักษณะอันงดงามข้อนี้มีทั้งการแบ่งปันจากผู้อาวุโสกว่าสู่คนรุ่นหลัง เช่น ในเรื่อง “นารีนครา” กรณีของคุณแม่ช่งเจียงเทาที่มีต่อมีเจี๋ยและลูกของเธอ หรือในกรณีของป้าใหญ่ที่ยอมเสียสละความสุข ความสบายของตนเพื่อฉือไหล ดังความว่า “ป้าใหญ่รักฉือไหลเหมือนลูกชายตนเอง ฉือไหลกินของดี ๆ ป้าใหญ่กินแต่น้ำแกง ฉือไหลนุ่งผ้าใหม่ ป้าใหญ่ใส่เสื้อเก่า ๆ ปุปะ” (หมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า, 2558 : หน้า 17) การเสียสละแบ่งปันระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง ดังกรณีของมีเจี๋ยที่แสดงออกต่อเฟิงซุน รวมถึงการมีน้ำใจ เสียสละแบ่งปันระหว่างหญิงที่มีได้รู้จักใกล้ชิดกันมาก่อนในเรื่อง “โคมสัมตวงน้อย” ที่หญิงสาวยินดีให้เด็กหญิงยิ้ม โทศัพท์ หรือ เด็กหญิงทำคอมเปลือกส้มให้เป็นไฟส่องสว่างแก่เธอ ดังความว่า ...เด็กตั้งตัวฉันไว้ หยิบเข็มเล่มใหญ่ที่ร้อยด้วยป่านอยู่มาเย็บเปลือกส้มโยงด้วยเส้นด้าย 4 เส้น ทำเป็นตะกร้าเล็ก ๆ อย่างคล่องแคล่ว ใช้ไม้ไผ่เล็กมากานไว้ทำเป็นด้ามจับ แล้วเอากันเทียนที่ขอบหน้าต่างมาใส่ในคอมเปลือกส้ม จุดเทียนแล้วส่งให้ฉัน “มีดแล้วล่ะ ทางก็สั้น โคมสัมตวงน้อย ๆ นี้จะส่งทางให้คุณขึ้นเขาไปได้” (โคมสัมตวงน้อย ในรอยยิ้มและน้ำตาของหัวใจ, 2558 : หน้า 14)

5. ความรัก ความซื่อสัตย์

ความรัก เป็นความรู้สึก เป็นสภาพของอารมณ์แห่งความสุขและความพึงพอใจ มีความปรารถนาดีต่อบุคคลและสิ่งอันเป็นที่รัก ส่วนความซื่อสัตย์ เป็นคุณธรรมขั้นสูงของความเป็นมนุษย์ที่ประกอบด้วยความจริงใจ ความซื่อตรง ความรักและความซื่อสัตย์จึงเป็นสิ่งที่บุคคลปรารถนาให้มีในบุคคลอันเป็นที่รัก มิตร ระหว่างผู้บังคับบัญชา กับผู้ใต้บังคับบัญชา เป็นต้น คุณสมบัตินี้เป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นความงดงามทางความรู้สึก การกระทำของผู้หญิง ในพระราชนิพนธ์แปลสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้ถ่ายทอดความรัก ความซื่อสัตย์ของหญิงต่อชายผู้เป็นที่รักด้วยหัวใจแท้ ๆ ผ่านความรู้สึก การแสดงออกของ “ไปต๋าลิ่ง” ที่มีแต่ความจริงใจ ทุ่มเท เสมอต้นเสมอปลายกับคนรักมาตลอด และด้วยความรัก ความซื่อสัตย์ที่เธอมีทำให้ท้ายที่สุดเธอก็ได้สมหวังกับความรัก คือ ได้แต่งงานกับหนึ่งในชายที่เคยรัก (กั๋วหง) แม้จะไม่สมบูรณ์แบบที่สุดก็ตาม เช่นเดียวกับ “มีเจี๋ย” ที่รักและซื่อตรงต่อช่งเจียงเทาผู้เป็นสามีอย่างมั่นคง แม้ช่งเจียงเทาจะเสียชีวิตไปนานแล้ว แต่เธอก็เต็มใจปรนนิบัติแม่สามีและลูกเป็นอย่างดี ด้วยเห็นว่าเป็นทั้งการทำหน้าที่ และการตอบแทนความรักต่อช่งเจียงเทาไปในตัว ส่วนความรักความซื่อสัตย์ต่อ นายจ้างและหน้าที่ เป็นคุณธรรม ความงดงามที่ “เฟิงซุน” บอกสอนตนเองให้ปฏิบัติ ต่อมีเจี๋ยและงาน ดังความว่า “เฟิงซุนจะเล่น ๆ กับมีเจี๋ยไม่ได้...ช่งเจียงเทาเป็น มะเร็งตาย นางสูญเสียทั้งเงินสูญเสียทั้งคน มีเจี๋ยต้องกลับไปเปิดร้านชั่วคราวทำ เล็ก ๆ หน้บ้าน เฟิงซุนจะต้องซื่อสัตย์กักตึงยิ่งขึ้น ทั้งมีเจี๋ยไม่ได้ ต้องทำงานให้มีเจี๋ย อย่างดี” (นารีนครา, 2557 : หน้า 40) ความรัก ความซื่อสัตย์ระหว่างมีเจี๋ยและ เฟิงซุนนอกจากจะเป็นไปเพราะงาน หน้าที่แล้ว ยังเป็นไปในลักษณะความรัก ความเข้าใจที่แสดงให้เห็นถึงมิตรภาพระหว่างหญิงทั้งในฐานะพี่น้อง เพื่อน และผู้เป็น เพศเดียวกันที่เข้าใจซึ่งกันและกัน

6. ความขยัน ความมุ่งมั่น

ความขยัน ความมุ่งมั่น เป็นความตั้งใจ ความต่อเนื่องของการกระทำสิ่งใด สิ่งหนึ่งเพื่อให้บรรลุผล เป็นคุณสมบัตินี้ที่จะทำให้บุคคลประสบความสำเร็จ ความขยัน ความมุ่งมั่น เป็นที่ทราบกันดีว่าเป็นอุปนิสัยที่ดีและโดดเด่นของคนจีน

แม้คนไทยก็ยอมรับในคุณลักษณะที่ดีนี้ ในนวนิยายเรื่อง “นารีนครา” “ตลอดกาลนานแคไหนด” “หมิงจ้อกับเหมียวน้อยมีจ้อ” และ “สาวน้อยเสี่ยวหยู” ต่างก็ได้ถ่ายทอดให้เห็นถึงความขยัน ความมุ่งมั่นในการทำหน้าที่ตามสถานภาพ บทบาท รวมถึงการทำงานของหญิงที่แม้จะต่างสายงาน เช่น เป็นนายจ้าง เป็นลูกจ้าง เป็นนักวิชาการ ฯลฯ แต่ก็ได้แสดงให้เห็นความงดงามของหญิงที่มีความขยัน ความมุ่งมั่น รับผิดชอบหน้าที่อย่างไม่ย่อท้อ ดังเช่น “มีเจี๋ย” เป็นหญิงที่มีสถานภาพ บทบาทเป็นทั้งแม่ ลูกสะใภ้ นักธุรกิจที่เคยมั่งคั่ง เป็นนายจ้าง เธอจึงเป็นที่พึ่งของหลายฝ่าย มีเจี๋ยเป็นหญิงที่มีภาวะความเป็นผู้นำสูง มีหลักการการทำงานที่ดี คือ รู้จักถนอมน้ำใจผู้อื่น มิได้เห็นค่าตอบแทนสำคัญกว่าการทำงานเพื่อคุณภาพ ที่สำคัญคือ มีความขยัน มุ่งมั่นในภาระหน้าที่แต่ละอย่างด้วยความเต็มใจ เช่นเดียวกันกับ “ไป๋ต้าลิ่ง” “คุณแม่ของหมิงจ้อ” และ “เสี่ยวหยู” ก็มีคุณสมบัตินี้เช่นกัน ดังความตอนหนึ่งที่กล่าวถึงเสี่ยวหยูว่า “ในตอนต้นที่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน เจียงเหว่ยรับจ้างตอนเช้า ตอนบ่ายเรียนหนังสือ เสี่ยวหยูรับจ้างทั้งวัน เรียนเฉพาะวันเสาร์อาทิตย์ สองคนกินข้าวเย็นด้วยกัน เวลากินข้าวก็เร่งรีบไปหมด...เรื่องคุยก็มีแต่เรื่องบัตรประจำตัว ถ้าได้บัตรแล้ว พวกเราจะทำงานอะไรกันดี เรื่องที่คุยกันก็มีแต่เรื่องบัตรประจำตัว” (สาวน้อยเสี่ยวหยู ในรอยยิ้มและน้ำตาของหัวใจ, 2558 : หน้า 36)

7. ความอดทนเข้มแข็ง ความกล้าหาญ

ความอดทนเข้มแข็ง เป็นความรู้สึก หรือการแสดงออกถึงการ ไม่ย่อท้อหวั่นไหวต่อความยากลำบาก หรือสภาพอันเป็นทุกข์ การถ่ายทอดความรู้สึก การแสดงออกถึงคุณสมบัติข้อนี้ปรากฏในเหตุการณ์ เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอกหญิงทุกเรื่องในพระราชนิพนธ์แปลทั้ง 7 เรื่อง ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นความงดงามของหญิงอีกแง่มุมหนึ่งที่ดูขัดแย้งกับสถานภาพและภาพลักษณ์ที่มีต่อหญิง ด้วยเพราะหญิงมักถูกมองว่าเป็นเพศอ่อนแอ หรือเป็นฝ่ายที่ต้องได้รับการดูแลจากฝ่ายชาย แต่ตัวละครเอกฝ่ายหญิงแต่ละตัวได้แสดงให้เห็นความอดทน เข้มแข็งทางความรู้สึก การแสดงออก การทำหน้าที่ หรือแม้ในยามประสบกับปัญหา หรืออุปสรรค ดังกรณีตัวละคร “เด็กหญิง” ในเรื่องโคมส์ดวงน้อย ได้ถ่ายทอดความเข้มแข็งของเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ที่ต้องรับภาระดูแลซึ่งกำลังเจ็บป่วยตามลำพัง

ขณะที่ฐานะทางบ้านมีฐานะยากจน ต้องประสบกับความยากลำบากในชีวิต แต่เด็กหญิงก็ได้แสดงให้เห็นถึงความอ่อนแอ ตรงกับข้ามเธอเป็นผู้ที่มีความเข้มแข็ง มองโลกในแง่ดี และมีความกล้าหาญในการดำเนินชีวิตต่อไป ความงดงามนี้ แม้ผู้อยู่ใกล้ก็สามารถรับรู้และเกิดกำลังใจได้เช่นกัน ดังความที่หญิงสาวกล่าวว่า ...ฉันถาม “แม่หนูกินอะไรแล้วหรือยัง ในหม้อนั่นมีอะไร” เด็กหญิงหัวเราะเบา ๆ ตอบว่า “ข้าวต้มมันเทศ เป็นอาหารคินสง่ายปีเก่าต้อนรับวันตรุษจีนของเรา...หรือ ในความที่ว่า “ความกล้าหาญ การมองโลกในแง่ดีของเด็กหญิงเป็นกำลังใจให้ฉัน ทำให้ฉันรู้สึกว่าเป็นงอนหน้ามีแสงสว่างไม่รู้จบ” (คอมส์ตวงน้อย ในรอยยิ้มและ น้ำตาของหัวใจ, 2558 : หน้า 12, 14) หรือ “เสี่ยวหยูว” ในเรื่องสาวน้อยเสี่ยวหยูว ได้สะท้อนความรู้สึกของเด็กสาวที่ต้องดำเนินชีวิตในต่างแดน เธอมีความอดทนเข้มแข็งต่อสิ่ง บุคคล เหตุการณ์ที่มากกระทบได้อย่างสุขุมนุ่มนวล ในเรื่อง “นารินครา” คุณสมบัติของผู้หญิงด้านนี้ได้ถ่ายทอดผ่านตัวละครเอกหญิงทั้ง 3 ตัว คือ “มีเจีย” ผู้อดทน เข้มแข็ง กล้าหาญ ทั้งในฐานะทหารหญิง การเป็นผู้นำครอบครัวที่ต้องดูแล บุตรและแม่สามี ผู้เป็นเจ้าของกิจการ ผู้เป็นมิตร ได้อย่างงดงาม “เฟิงซุน” หญิงสาวที่ไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตคู่ เนื่องจากผู้เป็นสามีมีรสนิยมแบบรักร่วมเพศ เฟิงซุนต้องอดทนปิดบังเรื่องนี้ไว้เพราะเป็นสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ เธอจึงหนีออกมา ทำงานนอกบ้าน แต่ในที่สุดก็ได้พบนายจ้างที่ดี คือ มีเจีย ที่มีส่วนทำให้เธอกล้าหาญ มั่นใจในการดำเนินชีวิตต่อไป “แม่ของช่งเจียงเทา” เป็นผู้หญิงที่มีความอดทน เข้มแข็ง และกล้าหาญในการทำหน้าที่ภรรยาและแม่อย่างองอาจแม้ต้องสูญเสียสามี ไปในช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม ในจีน แต่ก็สามารถเลี้ยงลูกตามลำพังได้อย่างดีตั้งความว่า

...ในช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม พ่อของช่งเจียงเทากระโดดตึกตาย นางปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามกรรม ไม่ร้องไห้ตีโพยตีพายเป็นบ้าเป็นหลัง ไม่ทำท่าโศกเศร้า ไม่ขาดสติ นางเป็นแม่หม้ายที่ดูแลลูกชายกำพร้าเพียงคนเดียวด้วยหัวใจที่สงบ เข้มแข็ง เหมือนกับว่ายังมีผู้ชายอยู่ในครอบครัว ไม่กลัวอะไร เลี้ยงลูกอย่างมีเกียรติ ลูกเติบโตมาเป็นคนใจกว้าง ภูมิฐาน ส่งผ่าเผย ลูกชายนางยกห้องที่แทบไม่เหลือแล้ว ให้เพื่อนที่แต่งงาน ของที่ให้ไปก็ไม่มีทางได้กลับคืน นางก็ไม่บ่นโทษโน่นโทษนี้ สิบกว่าปีมานี้มีเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ที่ผู้หญิงคนนี้ต้องเผชิญก็เผชิญด้วยความสงบ

ไม่เคยเห็นนางบ่นว่าฟ้าดิน มีแต่จัดการแก้ไขสิ่งที่เกิดขึ้นตามสมควร ไม่เคยคิดว่าฟ้าได้ลงโทษอย่างไม่เป็นธรรม..

(นารีนรา, 2557 : หน้า 108)

จากเนื้อความ ตัวอย่าง และรายละเอียดที่ถ่ายทอดไว้ในนวนิยายเรื่อง “นารีนครา” ได้แสดงให้เห็นความงดงามของผู้หญิงในหลากหลายด้าน ความเข้มแข็ง อดทน กล้าหาญถือเป็นหนึ่งในความงดงามของหญิงที่เป็นปัจจัยสำคัญให้ผู้หญิงสามารถครองตน ครองหน้าที่อยู่ในสังคมได้อย่างสง่างาม ซึ่งอาจจะเรียกได้ว่าสังคมของผู้หญิงที่มีความแข็งแกร่ง เป็นที่พึ่งให้ตนเอง ช่วยเหลือผู้อื่น และสามารถรับผิดชอบเรื่องต่าง ๆ ดังเรื่องราวของผู้หญิงสามคน สามวัย ในเรื่องที่ได้นำเสนอมา เช่นเดียวกับ “ไปตำลึง” ในเรื่องตลอดนานะนานแค้นไหน ที่อีกด้านหนึ่งของชีวิต ต้องใช้ความอดทนต่อกับความทุกข์ ความผิดหวัง จากผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งในฐานะญาติ คนรัก ที่ทำให้เธอต้องเสียใจบ่อยครั้ง เธอก็ยอมเสียเปรียบทุกคน ขณะเดียวกันก็มีความเข้มแข็งในการทำหน้าที่ ในการครองตน กล้าหาญที่จะรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่นด้วยความบริสุทธิ์ใจ

บทสรุป

พระราชนิพนธ์แปลวรรณกรรมร่วมสมัยจากต้นฉบับภาษาจีนทั้ง 7 เรื่อง คือ หมูบ้านเล็กตระกูลเป่า นารีนครา ตลอดกาลนะนานแค้นไหน โคมสัมดวงน้อย หมิงจื้อกับเหมียวน้อยมีจื้อ สาวน้อยเสี่ยวหยู และตำนานกับข้าวคู่ ได้แสดงให้เห็นคุณค่า ความงดงามของวรรณกรรมทั้งในฐานะเครื่องมือสร้างสุนทรียรส ช่วยจรรโลงจิตใจและสติปัญญาผู้อ่านไปพร้อม ๆ กัน ด้วยเพราะพระราชนิพนธ์แปลทั้ง 7 เรื่องนี้มีเนื้อหาสาระที่ดี มีองค์ประกอบเรื่องน่าติดตาม ทั้งในด้านแนวคิด โครงเรื่อง เรื่องราวเกี่ยวกับตัวละคร ฉากและบรรยากาศในเรื่องที่มีความสมจริง ไม่เพียงเท่านั้น แนวความคิด เนื้อหาสาระของแต่ละเรื่องยังทำให้ได้รับความรู้ความเข้าใจถึงลักษณะร่วมของวรรณกรรม ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจอิทธิพลทางวรรณกรรมที่สัมพันธ์กับชีวิต สังคม ในแง่มุมต่าง ๆ รวมถึงเข้าใจปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างสรรค์งานประพันธ์

ลักษณะร่วมที่พบมี 3 ด้านหลัก ๆ คือ ด้านผู้ประพันธ์ เนื้อหาและองค์ประกอบคุณค่าและความตึงงามของเรื่อง โดยในด้านผู้ประพันธ์ กล่าวได้ว่า นักประพันธ์ต้นฉบับวรรณกรรมจีนทั้ง 7 เรื่อง รวม 6 คน ล้วนเป็นนักประพันธ์หญิงคนจีนที่มีชีวิตร่วมสมัยเดียวกัน คือ มีช่วงอายุระหว่าง 35 - 61 ปี นักประพันธ์หญิงทั้ง 6 คน ล้วนเป็นผู้มีความรู้ความสามารถทางด้านการประพันธ์ผลงานอันทรงคุณค่า เป็นที่รู้จักทั้งในประเทศและต่างประเทศ ส่วนหนึ่งของความเป็นนักประพันธ์หญิงยังสามารถเชื่อมโยงไปสู่ลักษณะเด่นด้านแนวเรื่อง เนื้อหา การถ่ายทอดมุมมองความคิดความเข้าใจชีวิต โดยเฉพาะเรื่องราวเกี่ยวกับผู้หญิง สังคม วัฒนธรรมจีน ที่แต่ละเรื่องล้วนแสดงให้เห็นละเอียดละไม ลุ่มลึกทางความคิดที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ด้านเนื้อหาและแก่นเรื่องพระราชนิพนธ์แปลทั้ง 7 เรื่อง มีลักษณะร่วมกันในการสร้างสุนทรีย์ภาพผสานกับการถ่ายทอดให้เห็นความเป็นจีนได้อย่างน่าประทับใจ โดยวรรณกรรมแต่ละเรื่องมักจะมีสาระสำคัญเกี่ยวข้องกับเรื่องราวชีวิต สังคม และวัฒนธรรมจีน เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของผู้หญิงจีน แสดงให้เห็นความเสียสละ ความผูกพัน ความงดงามทางจิตใจ โดยเฉพาะด้านคุณธรรมที่ชาวจีนปลูกฝังกันมาอย่างยาวนาน ด้านตัวละคร ได้แสดงให้เห็นว่าตัวละครเอกแทบทุกเรื่องล้วนเป็นผู้หญิง และแม้บางเรื่องตัวละครเอกมิใช่ผู้หญิง แต่ในเนื้อหา เหตุการณ์ล้วนมีเรื่องราวเกี่ยวข้องกับผู้หญิงร่วมอยู่ด้วยทั้งสิ้น ที่สำคัญทั้งตัวละครเอกและตัวละครประกอบฝ่ายหญิงล้วนมีส่วนแสดงให้เห็นความเหมือนความแตกต่างด้านคุณลักษณะแห่งหญิงที่มีข้อดีและข้อบกพร่องให้พิจารณาอย่างน่าสนใจ

ด้านฉากและบรรยากาศ เน้นการถ่ายทอดฉาก หรือสถานที่ในประเทศจีน ฉากที่ปรากฏบางเรื่องมีทั้งในเมือง หรือนครใหญ่ ๆ เช่น หูฟ่ง นครปักกิ่ง นครอู่ฮั่น รวมถึงฉากแถบชานเมืองและในชนบท มีเรื่องนวนิยายเรื่องเดียวคือ “สาวน้อยเสี่ยวหยูว” ที่มีกำหนดฉากในต่างแดนพร้อมทั้งนำเสนอฉากในจีนบางส่วนร่วมด้วย ฉากและบรรยากาศในเรื่องสะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตความเป็นอยู่ การเปลี่ยนแปลงในสังคมจีนโดยเฉพาะหลังช่วงหลังการปฏิวัติวัฒนธรรม ได้เป็นอย่างดี ในด้านองค์ประกอบเล่มยังพบลักษณะร่วมของงานพระราชนิพนธ์แปลที่พระองค์ทรงแสดง “ภาพประกอบเรื่อง” ซึ่งได้แก่ ภาพวาดและภาพถ่ายไว้

ทั้งในส่วนเนื้อหาหลักและในภาคผนวกบางเล่ม เพื่อเป็นประโยชน์แก่นักอ่านชาวไทย กล่าวได้ว่าเนื้อหา องค์ประกอบเรื่องในพระราชนิพนธ์แปลสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทั้ง 7 เรื่องนี้ ได้แสดงให้เห็นคุณค่าความดีงามของวรรณกรรมทั้งในฐานะเครื่องมือสร้างความบันเทิง จรรโลงจิตใจ และปัญญา ด้วยมีการถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับสังคมจีน แสดงให้เห็นธรรมชาติของมนุษย์มีส่วนปลูกฝังคุณธรรมความดี ขณะเดียวกันก็แสดงให้เห็นสถานภาพ บทบาทของผู้หญิงไว้อย่างน่าสนใจ

ความงดงามของความเป็นหญิง เป็นอีกหนึ่งประเด็นสำคัญที่ปรากฏอย่างเด่นชัดในพระราชนิพนธ์แปล ทั้ง 7 เรื่อง ความงดงามของผู้หญิงได้ถ่ายทอดผ่านเรื่องราวชีวิตของตัวละครฝ่ายหญิงในฐานะตัวแทนผู้หญิงที่มีวัย สถานภาพ บทบาท แตกต่างกันได้แสดงให้เห็นความสัมพันธ์และอิทธิพลทั้งภายในและภายนอกที่หล่อหลอมให้ผู้หญิงแต่ละคนมีความงามทั้งตามธรรมชาติแห่งหญิง เช่น ความอ่อนโยน นุ่มนวล การรักสวยรักงาม และความงามอันเกิดจากคุณธรรมความดี เช่น ความกตัญญูต่เวทีต่อผู้มีพระคุณและสิ่งที่มีคุณ ความเมตตากรุณาต่อผู้อื่น ความมีน้ำใจ เสียสละ แบ่งปัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันด้วยความบริสุทธิ์ใจ ความรัก ความซื่อสัตย์ต่อบุคคล ต่อหน้าที่การงาน ความขยัน ความมุ่งมั่น อดทน เข้มแข็ง ความกล้าหาญในการทำสิ่งที่ดี ที่ถูกต้อง สามารถดำเนินชีวิตในแบบพึ่งพาตนเองและสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้ ฯลฯ ความงดงามของความเป็นหญิงที่ปรากฏในพระราชนิพนธ์แปลสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี แต่ละเรื่องจึงมีลักษณะมุ่งแสดงให้เห็นความงดงามของผู้หญิงที่จิตใจดีงาม มีจิตสำนึกที่ดี มีคุณธรรม มากกว่าจะเป็นการให้ความสำคัญกับบุคลิกภายนอก ที่สำคัญความงามเหล่านี้ได้สะท้อนให้เห็นลักษณะความงามของผู้หญิงที่สอดคล้องกับช่วงเวลากับยุคสมัยแห่งการพัฒนาเพื่อเข้าสู่ความเจริญแล้วเป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตามความงดงามของความเป็นหญิงที่ปรากฏในพระราชนิพนธ์แปลทั้ง 7 เรื่อง ได้แสดงให้เห็นที่ประจักษ์ชัดร่วมกันก็คือไม่ว่าสังคมจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ทนสมัยอย่างไร คุณธรรมความดี อันได้แก่ความกตัญญู ความซื่อสัตย์ ความมีน้ำใจ ฯลฯ เป็นสิ่งที่เมื่อบุคคลไม่ว่าหญิงหรือชายไม่ว่าจะเป็นในประเทศจีน ประเทศไทย หรือประเทศใดก็นับเป็นความงามที่ควรค่าแก่การรักษาให้คงอยู่คู่มนุษยชาติและสังคมตลอดไป

เอกสารอ้างอิง

- กฤษณา สินไชย. (2535). พระราชนิพนธ์ใน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี และหนังสือเฉลิมพระเกียรติ : บรรณานุกรมและตรรกษี. ม.ป.ท.
- ฉือลี่. (2557). นารีนครา (พิมพ์ครั้งที่ 8). เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สมเด็จพระ, ผู้แปล. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- ณรงค์ภรณ์ รอดทรัพย์. (2556). ข้า ค่า หม่า : ความรุนแรงต่อผู้หญิงในสังคม วัฒนธรรมปิตาธิปไตยไทย – จีนในวรรณกรรมร่วมสมัยต่างประเทศ. วารสาร มฉก. วิชาการ. 17 (33), 165 – 180.
- ตรีศิลป์ บุญขจร. (2555). วรรณสารอาเซียน : สายสัมพันธ์และสตรีวิถี รวมบทศึกษาวรรณกรรม อาเซียน 10 ชาติ. กรุงเทพฯ : ศูนย์วรรณคดีศึกษา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____ . (2556). อาเซียนจากมิตววรรณกรรม : อดีถึงยุคโลกาภิวัฒน์. กรุงเทพฯ : ศูนย์วรรณคดีศึกษา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เถียนหง. (2557). ตลอดกาลนานแค่นั้น. เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สมเด็จพระ, ผู้แปล. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- นาฏอนงค์ พวงสมบัติ. (2554). ลักษณะร่วมของกลวิธีการประพันธ์วรรณกรรมแนว สืบสวนสอบสวน : กรณีศึกษา เสียนักสืบ ของ วินทร์ เลียววาริณ และคิน ดะอิจิยอนักสืบ ของ โยโคมิโซะ เซชิ. วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย นเรศวร. 8 (3), 90 – 103.
- ปิงชิน เหยียนเกอหลิง และชูเฉียว. (2558). รอยยิ้มและน้ำตาของหัวใจ (พิมพ์ครั้งที่ 6). เทพรัตนราช-สุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สมเด็จพระ, ผู้แปล. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน.

- รีนฤทัย สัจจพันธุ์. (2552). เรื่องราวของคนจีนในนวนิยายไทย. วารสารราชบัณฑิตยสถาน. 34 (3), 384 - 401.
- วิไลวรรณ ศรีสงคราม. (2539). การศึกษาเปรียบเทียบลักษณะความเป็นชาย ลักษณะความเป็นหญิง และความสามารถในการปรับตัวต่อเพื่อนต่างเพศ ของนักศึกษาวัยรุ่นที่เรียนในสาขาวิชาชีพต่างกันของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศุภรัตน์ เลิศพาณิชย์กุล สุภัญญา บำรุงสุข และวิไลวรรณ ปิงตระกูล. (2542). เรียงร้อยบรรณรัตน์บรรณา นุกรมและดรรชนีพระราชนิพนธ์ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. กรุงเทพฯ : ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- หวังอันอ้อ. (2558). หมู่บ้านเล็กตระกูลเป่า (พิมพ์ครั้งที่ 6). เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สมเด็จพระ, ผู้แปล. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.